РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (шести разширен състав)

16 юни 2011 година*

По дело T-240/07

Heineken Nederland BV, установено в Zoeterwoude (Нидерландия),

Heineken NV, установено в Амстердам (Нидерландия),

за които се явяват адв. T. Ottervanger и адв. M. de Jong, avocats,

жалбоподатели,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват първоначално г-н Bouquet, г-н S. Noë и г-н A. Nijenhuis, впоследствие г-н A. Bouquet и г-н S. Noë в качеството на представители, подпомагани от адв. M. Slotboom, avocat,

ответник,

* Език на производството: нидерландски.

с предмет искане за частична отмяна на Решение C (2007) 1697 на Комисията от 18 април 2007 година относно производство по прилагане на член 81 [ЕО] (дело COMP/B/37.766 — Нидерландски пазар на бира), а при условията на евентуалност — за намаляване на наложената на жалбоподателите глоба,

ОБЩИЯТ СЪД (шести разширен състав),

състоящ се от: г-н V. Vadapalas (докладчик), изпълняващ функцията на председател, г-н A. Dittrich и г-н L. Truchot, съдии,

секретар: г-н J. Plingers, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 25 март 2010 г.,

постанови настоящото

Решение

Факти в основата на спора

1 Жалбоподателите, Heineken Nederland BV и Heineken NV, принадлежат към групата Heineken (наричана по-нататък „Heineken"), чийто предмет на дейност е производство и търговия с бира. Heineken NV е натоварено с ръководството на групата, а Heineken Nederland е дружество за производство на бира. Посредством своето изцяло дъщерно дружество Heineken Nederlands Beheer BV Heineken NV притежава изцяло акциите на Heineken Nederland.

2 Heineken е един от четиримата основни участници на нидерландския пазар на бира. Останалите големи производители на бира на този пазар са, първо, групата InBev (наричана по-нататък „InBev“), която преди 2004 г. е позната под името Interbrew и чието ръководство е поверено на дружеството InBev NV, а производството — на дъщерното дружество InBev Nederland NV, второ, групата Grolsch (наричана по-нататък „Grolsch“), която се ръководи от дружество Koninklijke Grolsch NV), и трето, дружеството Bavaria NV.

3 Жалбоподателите и останалите трима основни производители на бира на този пазар продават бирата си на крайния потребител по-специално чрез два канала за дистрибуция. Така следва да се разграничават, от една страна, каналът на обектите „хорека“, тоест хотелите, ресторантите и кафенетата, в които консумацията се извършва на място, и от друга страна, каналът „food“ на супермаркетите и на магазините за вино и спиртни напитки, в които бирата се купува за домашна консумация. Последният сектор включва и сегмента на бирата, продавана с търговска марка на дистрибутора. От четиримата споменати производители на бира само InBev и Bavaria осъществяват дейност в този сегмент.

4 Четиримата производители на бира са членове на Centraal Brouwerij Kantoor (наричана по-нататък „CBK“). Съгласно устава на последната тя е федеративна организация, която представлява интересите на своите членове и която се състои от общо събрание и различни комисии като комисията по въпросите „хорека“ и финансовата комисия, която впоследствие става управителен комитет. За провежданите в рамките на CBK срещи секретариатът изготвя официални покани и протоколи с последователни номера, които изпраща на участвалите членове.

Административно производство

5 С писма от 28 януари 2000 г. и от 3, 25 и 29 февруари 2000 г. InBev прави поредица от изявления, съдържащи информация за ограничителни търговски

практики на нидерландския пазар на бира. Тези изявления са направени в хода на разследване на Комисията на Европейските общности от 1999 г. относно картелни практики и евентуална злоупотреба с господстващо положение на белгийския пазар на бира. Заедно с тези изявления InBev подава молба за освобождаване от глоба в съответствие с Известието на Комисията относно освобождаването от глоби или намаляването на техния размер по дела във връзка с картели (ОВ C 207, 1996 г., стр. 4, наричано по-нататък „Известие относно сътрудничеството“).

6 На 22 и 23 март 2000 г., вследствие на изявленията на InBev, Комисията извършва проверки в помещенията на жалбоподателите и на други засегнати предприятия. В периода от 2001 г. до 2005 г. на жалбоподателите и на останалите засегнати предприятия са изпратени допълнителни искания за предоставяне на информация.

7 На 30 август 2005 г. Комисията изпраща на жалбоподателите и на останалите засегнати предприятия изложение на възраженията. С писмо от 24 ноември 2005 г. жалбоподателите представят писменото си становище по това изложение. Нито една от заинтересованите страни не е поискала изслушване.

8 С писма от 26 януари и 7 март 2006 г. Комисията предоставя на жалбоподателите допълнителни документи. Става дума по-конкретно за отправените до InBev искания за предоставяне на информация, както и за дадените от него отговори.

9 На 18 април 2007 г. Комисията приема Решение C (2007) 1697 относно производство по прилагане на член 81 [ЕО] (дело COMP/B/37.766 — Нидерландски пазар на бира, наричано по-нататък „обжалваното решение“), чието резюме е публикувано в *Официален вестник на Европейския съюз* от 20 май 2008 г. (ОВ C 122, 2008 г., стр. 1), за което жалбоподателите са уведомени на 24 април 2007 г.

Обжалваното решение

Разглежданото нарушеше

10 Член 1 от обжалваното решение гласи, че в периода между 27 февруари 1996 г. и 3 ноември 1999 г. жалбоподателите и дружествата InBev NV, InBev Nederland, Koninklijke Grolsch и Bavaria са участвали в едно-единствено продължавано нарушение на член 81, параграф 1 ЕО, състоящо се в съвкупност от споразумения и/или съгласувани практики с цел ограничаване на конкуренцията в рамките на общия пазар.

11 Нарушението се състои, първо, в координиране на цените и увеличенията на цените на бирата в Нидерландия, както в сектора „хорека“, така и в сектора „домашна консумация“, включително на цените на бирата, продавана с търговската марка на дистрибутора, второ, инцидентно координиране на други търговски условия, като кредити на клиентите, предлагани на отделни клиенти от сектора „хорека“ в Нидерландия, трето, инцидентно координиране на разпределянето на клиентите, както в сектора „хорека“, така и в сектора „домашна консумация“ в Нидерландия (член 1 и съображения 257 и 258 от обжалваното решение).

12 Съгласно обжалваното решение антиконкурентните действия на производителите на бира са извършени в рамките на поредица от многостранни официални срещи, провеждани редовно между четиримата основни играчи на пазара на бира, както и в рамките на допълнителни двустранни срещи между същите производители на бира в различни конфигурации. Според обжалваното решение тези срещи са се провеждали тайно и преднамерено, като участниците са знаели, че те не са позволени (съображения 257—260 от обжалваното решение).

13 Така, на първо място, в периода от 27 февруари 1996 г. до 3 ноември 1999 г. се провежда серия от многостранни срещи, наречени „Catherijne overleg“ (съгласуване Catherijne) или „agendacommissie“ (комисия по дневния ред). В обжалваното решение се посочва, че тези срещи, които са били посветени главно на сектора „хорека“, но са могли да засягат и сектора „домашна консумация“, са имали за цел главно координирането и повишаването на цените на бирата, обсъждането на ограничаването на размера на отстъпките и разпределянето на клиентите, както и съгласуването на някои други търговски условия. Цените на бирата, продавана с търговска марка на дистрибутора, също са били обсъждани в рамките на тези срещи (съображения 85, 90, 98, 115—127 и 247—252 от обжалваното решение).

14 На второ място, що се отнася до двустранните контакти между производителите на бира, в обжалваното решение се посочва, че на 12 май 1997 г. InBev и Bavaria са се срещнали и са обсъдили увеличаването на цените на бирата, продавана с търговска марка на дистрибутора (съображение 104 от обжалваното решение). Освен това според Комисията жалбоподателите и Bavaria са се срещали през 1998 г., за да обсъждат ограниченията относно местата за продажба в сектора „хорека“ (съображение 189 от обжалваното решение). Комисията посочва, че на 5 юли 1999 г. между жалбоподателите и Grolsch са били осъществени и двустранни контакти относно компенсациите за клиентите от сектора „домашна консумация“, които прилагат временни намаления на цените (съображения 212 и 213 от обжалваното решение).

15 Накрая, според обжалваното решение през 1997 г. между InBev и Bavaria се провеждат двустранни срещи и се обменя информация относно общите обсъждания на цената на бирата, както и относно обсъжданията на търговските марки на дистрибутора. В двустранните срещи, проведени през юни и юли 1998 г. под формата на обмен на информация относно търговските марки на дистрибутора, участват и белгийски производители на бира. Комисията уточнява, че тази обсъждания са провеждани в присъствието на жалбоподателите и на Grolsch (съображения 105, 222—229 и 232—236 от обжалваното решение).

16 Прието е, че Heineken NV носи отговорност, поради това че по време на нарушението Heineken Nederland е било пряко или непряко изцяло притежавано от него дъщерно дружество, като това обстоятелство, което се потвърждава и от други доказателства по преписката, доказва, че то е упражнявало решаващо влияние върху търговската политика на своето дъщерно дружество (съображения 400—414 от обжалваното решение).

Глобата, наложена на жалбоподателите

17 С член 3, буква а) от обжалваното решение на жалбоподателите е наложена глоба в размер на 219 275 000 EUR при условията на солидарна отговорност.

18 За да изчисли размера на тази глоба, Комисията прилага член 23, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 [ЕО] и 82 [ЕО] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167), и методологията, посочена в Насоките относно метода за определяне на размера на глобите, налагани съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17 и член 65, параграф 5 [ЕОВС] (ОВ C 9, 1998 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 3, стр. 69, наричани по-нататък „Насоките“) (съображения 436 и 442 от обжалваното решение). В съответствие с тази методология наложената на жалбоподателите глоба е била определена въз основа на тежестта и продължителността на нарушението (съображение 437 от обжалваното решение).

19 По-специално нарушението е квалифицирано като „много тежко“, тъй като то се е изразявало основно в редовното координиране на цените, на увеличенията на цените и на други търговски условия, и в разпределянето на клиенти (съображение 440 от обжалваното решение). Комисията отчита и тайния и умишлен характер на антиконкурентните действия, както и факта, че цялата нидерландска територия и целият пазар на бира, а именно както секторът „хорека“, така и секторът „домашна консумация“, са били засегнати от нарушението (съображения

453 и 455 от обжалваното решение). Освен това Комисията уточнява, че действителното отражение на антиконкурентните действия върху нидерландския пазар не е било взето предвид, тъй като е било невъзможно да бъде определено (съображение 452 от обжалваното решение).

20 Освен това Комисията прилага диференцирано третиране към жалбоподателите, за да отчете реалния им икономически капацитет и индивидуалната им тежест в констатираните неправомерни действия. За тази цел Комисията използва оборота от продажбата на бира, реализиран от жалбоподателите в Нидерландия през 1998 г., тоест през последната пълна календарна година от нарушението. На тази основа жалбоподателите са класирани в първа категория, към която е приложен начален размер от 65 000 000 EUR (съображение 462 от обжалваното решение).

21 За да се осигури достатъчно възпиращо действие и предвид значителния оборот на Heineken, към този начален размер е приложен коефициент за умножение 2,5 (съображение 464 от обжалваното решение).

22 Освен това, тъй като жалбоподателите са участвали нарушението от 27 февруари 1996 г. до 3 ноември 1999 г., тоест в продължение на период от три години и осем месеца, този начален размер е увеличен с 35 % (съображения 465 и 469 от обжалваното решение). Така основният размер е фиксиран на 219 375 000 EUR (съображение 470 от обжалваното решение).

23 Накрая Комисията намалява със 100 000 EUR размера на глобата, тъй като признава, че в настоящия случай административното производство е било с неразумна продължителност (съображения 495—499 от обжалваното решение).

Производство и искания на страните

24 На 4 юли 2007 г. жалбоподателите подават настоящата жалба в секретариата на Общия съд.

25 С решение от 10 февруари 2010 г. Общият съд препраща делото на шести разширен състав съгласно член 14, параграф 1 и член 51, параграф 1 от своя Процедурен правилник.

26 На 12 февруари 2010 г. в рамките на процесуално-организационните действия Общият съд поставя на Комисията писмени въпроси, на които тя отговаря в определения срок.

27 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание от 25 март 2010 г.

28 Тъй като след приключване на устната фаза на производството съдията докладчик е възпрепятстван да изпълнява задълженията си, делото е възложено на нов съдия докладчик и настоящото решение е разисквано от тримата подписали го съдии в съответствие с член 32 от Процедурния правилник.

29 Жалбоподателите молят Общия съд:

— да отмени изцяло и частично обжалваното решение в частта, която се отнася до тях,

— да отмени или намали наложената им глоба,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

30 Комисията моли Общия съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

От правна страна

31 В подкрепа на жалбите си жалбоподателите изтъкват единадесет правни основания, изведени, първо, от нарушение на принципа на добра администрация и на член 27 от Регламент № 1/2003, що се отнася до отказа на достъп до отговорите на изложението на възраженията на останалите засегнати предприятия, второ, от нарушение на принципа на добра администрация, на „принципа на полагане на дължимата грижа“ и на принципа на състезателност, произтичащо от твърдяната липса на грижливо и безпристрастно разследване, трето, от нарушение на презумпцията за невиновност, четвърто, от нарушение на разумния срок на рамките на административното производство, пето, от липсата на достатъчно доказателства за нарушението, шесто, от липсата на споразумения и/или съгласувани практики по смисъла на член 81, параграф 1 ЕО, седмо, неправилно определяне на продължителността на нарушението, осмо, от нарушение на член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003, на Насоките и на принципите на равно третиране, на правната сигурност и на пропорционалност, както и на задължението за мотивиране във връзка с определянето на глобата, девето, от

неправилна преценка на смекчаващите обстоятелства, десето, от въздействието на продължителността на административното производство върху размера на глобата, и единадесето, от твърде малкото намаление на глобата, предоставено от Комисията поради прекомерната продължителност на административното производство.

32 Общият съд счита, че най-напред трябва да се разгледат петото, шестото и седмото правно основание, с които по същество се оспорва нарушението, след това първото, второто, третото и четвъртото правно основание, изведени от твърдените процесуални пороци и от нарушаване на правото на защита, и накрая осмото, деветото, десетото и единадесетото правно основание, които се отнасят до определянето на размера на глобата.

По петото и шестото правно основание, изведени съответно от липсата на достатъчно доказателства за нарушението и от липсата на споразумения и/или съгласувани практики по смисъла на член 81, параграф 1 ЕО

Доводи на страните

33 В рамките на петото правно основание жалбоподателите поддържат по същество, че доказателствата, на които се позовава Комисията в обжалваното решение, не са достатъчни, за да се установи наличието на нарушение на член 81 ЕО извън всякакво основателно съмнение. Заключението на Комисията в този смисъл противоречало на презумпцията за невиновност и на задължението за мотивиране.

34 Във връзка с това жалбоподателите оспорват доказателствената стойност на изявлението на InBev, което е основен стълб на обжалваното решение, с мотива, че то е твърде неясно и противоречиво и че отчасти се основава на получена от трето лице информация. Освен това те упрекват Комисията в това, че не е анализирала дали това изявление е направено внимателно и след задълбочен размисъл и че по никакъв начин не е отчела съдържащите се в него оневиняващи изявления.

35 Жалбоподателите считат също, че тъй като ръкописните бележки на представителите на нидерландските производители на бира от инкриминираните срещи са откъслечни, те също са недостатъчни, за да се докаже наличието на антиконкурентно поведение.

36 Във връзка с шестото правно основание жалбоподателите оспорват релевантността и тълкуването от Комисията на някои писмени доказателства, които са в основата на заключението за наличието на съвкупност от споразумения и съгласувани практики за ограничаването на конкуренцията.

37 Жалбоподателите оспорват това, че контактите между производителите на бира са довели до споразумение, тъй като между тях никога не е имало съгласувана воля за определянето на определена линия на поведение на пазара.

38 Те оспорват и наличието на съгласувана практика. В това отношение изтъкват, че наличните доказателства не показват, че контактите между производителите на бира не са премахнали или поне намалили значително несигурността относно бъдещото им поведение на пазара. Напротив те считат, че са доказали в достатъчна степен, че производителите на бира са определяли самостоятелно поведението си на пазара.

39 Освен това жалбоподателите поддържат, че инкриминираните срещи никога не са имали антиконкурентна цел. На тези срещи били обсъждани множество легитимни теми, така че разговорите относно положението на пазара, включително относно цените на пазара на бирата за домашна консумация и относно офертите за някои клиенти от „хорека", били чисто случайни и неформални.

40 Накрая, жалбоподателите възразяват срещу това, че трябва да носят отговорност за обсъжданията между Interbrew и Bavaria относно сегмента на бирата, продавана с търговска марка на дистрибутора, сегмент, в който те не осъществяват дейност.

41 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.

Съображения на Общия съд

42 С петото си правно основание жалбоподателите по същество упрекват Комисията в това, че не е доказала надлежно фактическите констатации, въз основа на които е заключила, че е налице нарушение. С шестото си правно основание те оспорват квалификацията на разглежданото поведение като споразумение и/или съгласувана практика по смисъла на член 81 ЕО. Тъй като тези две правни основания са насочени към оспорване на констатацията за нарушение те следва да се разгледат заедно.

43 Съгласно член 81, параграф 1 ЕО се забраняват като несъвместими с общия пазар всички споразумения между предприятия, решения на сдружения на предприятия и съгласувани практики, които биха могли да засегнат търговията между държавите членки и които имат за своя цел или резултат предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията в рамките на общия пазар.

44 За да има споразумение по смисъла на член 81, параграф 1 ЕО, е достатъчно съответните предприятия да са изразили своята обща воля да възприемат определено пазарно поведение (Решение на Общия съд от 17 декември 1991 г. по дело Hercules Chemicals/Комисия, T-7/89, Recueil, стр. II-1711, точка 256 и Решение на Общия съд от 20 март 2002 г. по дело HFB и др./Комисия, T-9/99, Recueil, стр. II-1487, точка 199).

45 Може да се счита, че е сключено споразумение по смисъла на член 81, параграф 1 ЕО, когато е налице съгласуване на волите по принцип за ограничаване на конкуренцията, дори когато конкретните елементи на ограничението все още са предмет на преговори (вж. в този смисъл Решение по дело HFB и др./Комисия, точка 44 по-горе, точки 151—157 и 206).

46 Понятието съгласувана практика обозначава форма на координация между предприятия, при която, без да се достига до същинска спогодба, съзнателно се заменят рисковете на конкуренцията с практическо сътрудничество (Решение на Съда от 8 юли 1999 г. по дело Комисия/Anic Partecipazioni, C-49/92 P, Recueil, стр. I-4125, точка 115 и Решение на Съда от 8 юли 1999 г. по дело Hüls/Комисия, C-199/92 P, Recueil, стр. I-4287, точка 158).

47 В това отношение член 81, параграф 1 ЕО не допуска каквото и да било установяване на пряк или косвен контакт между икономическите оператори, който е в състояние да повлияе върху пазарното поведение на настоящ или потенциален конкурент, или да разкрие пред такъв конкурент поведението, което самият икономически оператор е решил да възприеме или което възнамерява да възприеме на пазара, щом като тези контакти имат за цел или за резултат да ограничат конкуренцията (вж. в този смисъл Решение по дело Комисия/Anic Partecipazioni, точка 46 по-горе, точки 116 и 117).

48 Що се отнася до събирането на доказателства за нарушение на член 81, параграф 1 ЕО, следва да се припомни, че Комисията трябва да докаже установените от нея нарушения и да посочи надлежни доказателства за съществуването на

елементите от състава на нарушението (Решение на Съда от 17 декември 1998 г. по дело Baustahlgewebe/Комисия, C-185/95 P, Recueil, стр. I-8417, точка 58 и Решение на Съда по дело Комисия/Anic Partecipazioni, точка 46 по-горе, точка 86).

49 При това положение е необходимо Комисията да представи точни и непротиворечиви доказателства, за да докаже наличието на нарушението (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 6 юли 2000 г. по дело Volkswagen/Комисия, T-62/98, Recueil, стр. II-2707, точка 43 и цитираната съдебна практика).

50 Важно е обаче да се подчертае, че не е задължително всяко от приведените от Комисията доказателства да отговаря на тези критерии по отношение на всеки елемент на нарушението. Достатъчно е съвкупността от посочените от институцията улики, преценени в тяхната цялост, да отговаря на това изискване (вж. Решение на Общия съд от 8 юли 2004 г. по дело JFE Engineering и др./Комисия, T-67/00, T-68/00, T-71/00 и T-78/00, Recueil, стр. II-2501, точки 179 и 180 и цитираната съдебна практика).

51 Предвид общоизвестния характер на забраната за антиконкурентни споразумения не може да се изисква от Комисията да представи доказателства, които изрично удостоверяват наличието на контакт между съответните оператори. Фрагментарните и откъслечни доказателства, с които може да разполага Комисията, във всички случаи трябва да могат да бъдат допълнени по пътя на дедукцията, така че да е възможна възстановка на релевантните обстоятелства. Следователно съществуването на антиконкурентна практика или споразумение може да бъде логически изведено от определен брой съвпадения и улики, които, взети заедно, могат да представляват, при липсата на друго смислено обяснение, доказателство за нарушаване на правилата на конкуренцията (Решение на Съда от 7 януари 2004 г. по дело Aalborg Portland и др./Комисия, C-204/00 P, C-205/00 P, C-11/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P и C-219/00 P, Recueil, стр. I-123, точки 55—57).

52 Когато Комисията е привела писмени доказателства в подкрепа на констатацията си за наличието на споразумение или на съгласувана практика, страните, които оспорват тази констатация пред Общия съд не само трябва да представят правдоподобна алтернатива на становището на Комисията, но и да изтъкнат недостатъчността на доказателствата въз основа на които в обжалваното решение е установено, че налице нарушение (Решение по дело JFE Engineering и др./Комисия, точка 40 по-горе, точка 187).

53 Що се отнася до обхвата на съдебния контрол, съгласно постоянната съдебна практика, когато е сезиран с жалба за отмяна на решение за прилагане на член 81, параграф 1 ЕО, Общият съд по правило трябва да упражни пълен контрол по въпроса дали са изпълнени условията за прилагане на член 81, параграф 1 ЕО (вж. Решение на Общия съд от 26 октомври 2000 г., Bayer/Комисия, T-41/96, Recueil, стр. II-3383, точка 62 и цитираната съдебна практика).

54 Ако Съдът има съмнения, те трябва да бъдат в полза на предприятието — адресат на решението за установяване на нарушение, в съответствие с презумпцията за невиновност, която като основен принцип на правото на Европейския съюз се прилага именно в приложимите към предприятията процедури относно нарушения на правилата на конкуренция, вследствие на които могат да бъдат наложени глоби или периодични имуществени санкции (Решение по дело Hüls/Комисия, точка 36 по-горе, точки 149 и 150 и Решение на Общия съд от 27 септември 2006 г. по дело Dresdner Bank и др./Комисия, T-44/02 OP, T-54/02 OP, T-56/02 OP, T-60/02 OP и T-61/02 OP, Recueil, стр. II-3567, точки 60 и 61).

55 В светлината на тези съображения следва да се разгледа дали в настоящия случай Комисията е установила надлежно, че поведението на жалбоподателите е довело до нарушение на член 81, параграф 1 ЕО.

— По изявлението на InBev

56 Най-напред следва да се посочи, че Комисията в голяма степен се основава на изявленията, направени от InBev с писма от 28 януари 2000 г. и 3, 25 и 29 февруари 2000 г., в рамките на искането му за освобождаване от глоба (вж. по-специално съображения 40—62 от обжалваното решение), и на допълнително приложените изявления на петима директори на InBev (съображения 34 и 40 от обжалваното решение, наричани по-нататък общо „изявлението на InBev“).

57 От обжалваното решение е видно, че в изявлението си InBev посочва, че са съществували „различни форми на съгласуване […] между производителите на бира на нидерландския пазар на бира“, като прокарва разграничение между официалните срещи на общото събрание на CBK, неофициалните срещи на финансовата комисия на CBK и „паралелните други срещи“ с променлив състав, познати под наименованието „съгласуване Catherijne“, за които InBev заявява, че не е намерило писмени следи. „Другите срещи“ могат да се разделя по-конкретно на: „i) срещи на директорите, отговарящи за сектора „хорека“ на четиримата основни производители на бира (Heineken, Interbrew, Grolsch и Bavaria) […]; ii) съвместни срещи на директорите, отговарящи за сектора „хорека“ и на директорите, отговарящи за сектора „домашна консумация“ (две срещи през 1998 г.), и iii) срещи на директорите, отговарящи за сектора „домашна консумация“ една среща през 1999 г. […])“ (съображения 41—46 от обжалваното решение).

58 Според изявлението на InBev финансовата комисия „имаше официален дневен ред, но наред с това представляваше и форум за обсъждане на цените в сектора „домашна консумация“ и в сектора „хорека“[; з]а тези обсъждания не се водеше никакъв отчет“ (съображение 43 от обжалваното решение).

59 Според същото това изявление темите, обсъждани по време на „другите срещи“, също са се отнасяли както до сектора „хорека“, така и до сектора „домашна консумация“ и до бирата, продавана с търговска марка на дистрибутора (съображение 47 от обжалваното решение).

60 На първо място, що се отнася до сектора „хорека“, са били обсъждани две основни теми: „[И]маше базово споразумение за определянето на максималните отстъпки в зависимост от обмена на продажбите в сектора „хорека“ […]. Друга тема на обсъждане бяха реализираните в сектора „хорека“ инвестиции [; и]деята беше да се запази статуквото в сектора и да се избегне отвличането клиенти от други производители на бира“ (съображение 48 от обжалваното решение).

61 Един от директорите на InBev посочва, че не е запознат с точното съдържание на посоченото споразумение, а друг го описва като „прекалено сложно и неясно споразумение относно скàлите (предоставените на сектора „хорека“ отстъпки), по което никога не сме си сътрудничели“, и посочва, че „[с]ъгласуването се състоеше в срещи на всеки два месеца на директорите в сектора „хорека“, на които те обсъждаха известните нарушения на „правилото“ (въпреки че то е било неясно; говорило се е за крайностите на пазара)“ (съображение 48 от обжалваното решение).

62 На второ място, що се отнася да сектора „домашна консумация“, според изявлението на InBev обсъжданията са били свързани както с равнището на цените като цяло, така и конкретно с бирата, продавана с търговска марка на дистрибутора.

63 Що се отнася до равнището на цените като цяло, един от директорите на InBev заявява, че „беше обичайно дадена пивоварна да увеличи цените си само след като предварително е обявила това на своите колеги производители на бира […;] инициативата винаги идваше от една от големите пивоварни, и то обикновено от Heineken [; в] подобни случаи останалите пивоварни разполагаха с необходимото време, за да изразят позиция [; в]ъпреки че пивоварните съгласуваха цените помежду си в общи линии и всяка от тях все пак имаше и поддържаше собствена ценова политика“ (съображение 51 от обжалваното решение).

64 Що се отнася до бирата, продавана с търговска марка на дистрибутора, InBev посочва, че нидерландските участници в този сегмент (Bavaria и Oranjeboom, впоследствие придобито от Interbrew) са водили дискусии относно цените от 1987 г. То добавя, че „[с]лед като са говорили за това и за двете страни е било

ясно, че те няма да приемат да им бъдат отнети клиенти на бира с търговска марка на дистрибутора, когато това би довело до загуба на обем на продажби“ (съображение 52 от обжалваното решение).

65 Що се отнася до участието на Heineken и Grolsch в този сектор, според изявлението на InBev „[н]идерландският пазар се характеризира със значителна разлика между цените на бирите, продавани с търговска марка на дистрибутора („марки Б“), и [под други марки („марки А“) ;] Heineken, което не е представено в сегмента на марките на дистрибутора, винаги отказваше да увеличава цените на продуктите с марките А, докато не се увеличат цените на бирите, продавани с търговска марка на дистрибутора [; п]о този начин упражняваше косвен натиск по-специално върху предприятията, които произвеждат бири с търговска марка на дистрибутора, като Bavaria и Interbrew“ (съображение 53 от обжалваното решение).

66 InBev заявява, че цените на бирите, продавани с търговска марка на дистрибутора, са били осъждани и от четиримата производители, тоест в присъствието и на Grolsch, като част от по-общата тема за ценовите разлики между различните марки бира. Според изявлението на InBev „Heineken и Grolsch не увеличаваха цените си с годините, като цените на марковите бири и на бирите с марка на дистрибутора на останалите производители също не бяха увеличени [; п]рез последните години Bavaria и Interbrew увеличиха цените си, последвани от Grolsch“ (съображение 54 обжалваното решение). Посочва се също, че „[п]реди 3 или 4 години тези неформални консултации бяха включени в съгласуването „Catherijne“ относно сектора „хорека“, в което участваха и представители на CBK [; с]лед няколко срещи бе решено тези срещи отново да се разделят на срещи, посветени на сектора „домашна консумация“ и на срещи посветени на сектора „хорека“ (съображение 54 от обжалваното решение).

67 Освен това InBev заявява, че придобиването на известен пазарен дял през 1996—1997 г. от белгийския производител на бира Martens е довело до „споразумение между белгийските и нидерландските производители на бира, които осъществяват дейност на пазара на бира с търговска марка на дистрибутора [;п]рез 1998 г. [в хотел] в Бреда се проведоха две срещи [… ; у]говорено бе да се спазват съответните количества бира с марка на дистрибутора, които се

продават на клиентите в Нидерландия и в Белгия“ (съображение 55 от обжалваното решение).

68 Според изявленията на директорите на InBev „другите срещи“ са били организирани, за да могат участниците да се успокоят взаимно за „умерената агресивност“ на пазара (съображение 46 от обжалваното решение).

69 В отговора си на искането за предоставяне на информация от 19 декември 2001 г. InBev посочва, че „бележниците от предходни години и бележките, водени по време на неофициалните срещи, бяха унищожени в края на ноември 1998 г. [; и]менно в този период започна да се разкрива съществуването на съгласуване между нидерландските производители на бира и възникнаха опасения от контрол от страна на нидерландския орган по конкуренцията [; п]рез следващите години отново бяха унищожени бележки“ (съображение 61 от обжалваното решение).

70 Най-напред следва да се отбележи, че нито една разпоредба и нито един основен принцип на правото на Съюза не забраняват на Комисията да се позове по отношение на дадено предприятие на изявленията на другите обвинени предприятия. В противен случай тежестта на доказване на противоречащото на членове 81 ЕО и 82 ЕО поведение, която пада върху Комисията, би била прекалено голяма и несъвместима със задачата ѝ съгласно Договора за ЕО да следи за правилното прилагане на посочените разпоредби (вж. Решение по дело JFE Engineering и др./Комисия, точка 40 по-горе, точка 192 и цитираната съдебна практика).

71 В настоящия случай жалбоподателите не оспорват съдържащите се в изявлението на InBev данни за това, че срещите са били провеждани между представители на нидерландските производители на бира. Те не оспорват и това, че са участвали в повечето срещи и че на тях е било обсъждано неформално общото положение на пазара на бира. В жалбата те признават също, че по време на тези срещи инцидентно са били изразявани и опасения относно нивото на потребителските цени и проблемите, свързани с някои клиенти.

72 Жалбоподателите обаче отричат, че провежданите по време на тези срещи обсъждания са довели до сключването на незаконосъобразно споразумение или до възникването на конкурентна практика. Те изтъкват, че на срещите са обсъждани само легитимни теми и че доколкото е обсъждано положението на пазара, това не е правено с антиконкурентна цел. В това отношение те оспорват достоверността на изявлението на InBev, като изтъкват, че то е твърде неясно и противоречиво и отчасти съдържа констатации, които не са известни на авторите на изявленията, като по този начин съдържат „сведения, получени от трети лица“.

73 Що се отнася до противоречивия характер на изявлението на InBev, жалбоподателите отбелязват, че в него се съдържат редица оневиняващи изявления.

74 От една страна, става дума за изявления, които не се споменават в обжалваното решение, като изявленията, че: „[о]бсъжданията бяха посветени на известните случаи на нарушение на скàлите (които впрочем бяха твърде общи) [; н]а място всеки действаше както намери за добре“; „[п]оведението ни на пазара бе насочено към агресивното привличане на нови клиенти — включително чрез отстъпки“; „[с]ледователно действахме напълно законно“; „[InBev] не сключи никакво споразумение и не спази нито една уговорка“; „съгласуването [Catherijne] не оказа конкретно въздействие върху пазара […; н]ито един от тези два пъти не обсъждахме конкретно поведението на пазара [; с]рещата беше по-скоро неформална“; „[н]е съществува споразумение относно хранителния сектор“; „[н]икога не съм констатирал, че срещата [на СВК] продължава с обсъждане на чувствителни пазарни въпроси [; в]ъзможно е тези срещи да са довели до двустранни неформални разговори, но според мен нищо не беше заложено“.

75 От друга страна, жалбоподателите се позовават на някои от цитираните в обжалваното решение части от изявленията, като: „Interbrew смята, че само по себе си това съгласуване никога не е имало съществени последици върху пазара

и напоследък не е толкова интензивно [... ; о]бсъжданията са от твърде общ характер“ (посочено в съображение 45 от обжалваното решение); „[г]оворихме главно, за да се уверим взаимно, че ще запазим спокойствие на пазара [;р]ядко или никога не се говореше за скàлите и за места за продажба [;в]същност всеки вземаше другия за идиот [; п]рез последните години тези срещи губеха все повече и повече съдържанието си и съгласуването придоби по-неясен характер“ (посочено в съображение 46 от обжалваното решение); „[с]ъществува прекалено сложно и неясно споразумение относно скàлите (предоставените на сектора „хорека“ отстъпки), по което никога не сме си сътрудничели [; о]свен това никога не съм виждал какъвто и да било документ по този въпрос“ (посочено в съображение 48 от обжалваното решение).

76 Според жалбоподателите тези изявления, освен че не са конкретни, са несъвместими с изводите на Комисията за наличието на разглежданото нарушение. Според жалбоподателите от тях следва, че разговорите между производителите на бира са били твърде общи, че не е сключено никакво споразумение, че InBev не е спазвало никакво тайно споразумение и че съгласуването не е оказало никакво въздействие върху пазара.

77 Най-напред следва да се констатира, че направените от жалбоподателите въз основа на някои елементи от изявлението на InBev изводи относно общия характер на обсъжданията, липсата на споразумение относно някои сектори и липсата на въздействие на обсъжданията върху поведението на производителите на бира на пазара, сами по себе си не могат да поставят под съмнение констатацията на Комисията за наличието на нарушение.

78 Всъщност, що се отнася до твърдения общ характер на посоченото изявление, следва да се припомни, че Комисията често е принудена да доказва съществуването на дадено нарушение при неблагоприятни условия, тъй като е възможно да са изминали много години от настъпването на фактите, в които се състои нарушението, и някои от предприятията, обект на разследването, да не са ѝ сътрудничили активно. Макар Комисията неминуемо да е длъжна да докаже, че е било сключено незаконно споразумение за разпределяне на пазарите, би било прекомерно да се изисква тя да представи и доказателства за конкретния механизъм,

чрез който тази цел е трябвало да бъде постигната. Всъщност би било прекалено лесно за едно предприятие, което е виновно за извършването на нарушение, да избегне каквато и да е санкция, ако можеше да използва като довод това, че сведенията, представени във връзка с действието на едно незаконно споразумение, са твърде общи, когато съществуването на споразумението и неговата антиконкурентна цел са надлежно доказани. При това положение предприятията могат да се защитят надлежно, тъй като имат възможност да коментират всички уличаващи ги доказателства, изтъкнати от Комисията (Решение по дело JFE Engineering и др./Комисия, точка 40 по-горе, точка 203; в този смисъл вж. и Решение на Съда от 25 януари 2007 г. по дело Sumitomo Metal Industries и Nippon Steel/Комисия, C-403/04 P и C-405/04 P, Сборник, стр. I-729, точка 50).

79 По-нататък, що се отнася до твърдените данни за липса на последици върху пазара от спорното поведение, от самия текст на разпоредбата на член 81 ЕО следва, че споразуменията и съгласуваните практики между предприятията са забранени, независимо от последиците им, когато имат антиконкурентна цел (Решение на Съда по дело Hüls/Комисия, точка 36 по-горе, точки 163—166 и Решение на Съда от 4 юни 2009 г. по дело T-Mobile Netherlands и др., C-8/08, Сборник, стр. I-4529, точка 29).

80 Затова, след като Комисията е констатирала съществуването на споразумения и съгласувани практики с антиконкурентна цел, тази констатация не може да се опровергае от данни за неприлагане на тайните споразумения или от липсата на последици върху пазара.

81 Що се отнася до твърдените данни за липсата на споразумение, съдържащи се в изявлението, в сектора „домашна консумация“ и в сектора „хорека“, следва да се отбележи, че изтъкнатите от жалбоподателите откъси, тълкувани в техния контекст, по никакъв начин не изключват съществуването на споразумение или съгласувана практика във въпросните сектори.

82 Всъщност по отношение на сектора „домашна консумация“ (продажба на дребно), твърдението на един от директорите на InBev, според което „[н]е съществува споразумение в [този] сектор“, е последвано от конкретно описание на механизма за координиране на цените на производителите на бира. Релевантният откъс гласи следното (съображение 51 от обжалваното решение):

„Нямаше споразумение в сектора за продажба на дребно („Food“). Що се отнася до увеличенията на цената на бирата обичайно беше дадена пивоварна да увеличи цените си само след като предварително е обявила това на своите колеги, производители на бира. Когато една от страните правеше такова съобщение, следваше дебат за въздействието на подобно увеличение върху пазара; независимо от всичко обаче цената на бирата се увеличаваше. Инициативата винаги идваше от една от големите пивоварни и то обикновено от Heineken. В такива случаи останалите пивоварни разполагаха с необходимото време, за да изразят позиция. Въпреки че пивоварните съгласуваха цените помежду си в общи линии, всяка от тях все пак имаше и поддържаше собствена ценова политика.“

83 В този контекст единствено фактът, че директорът на InBev изтъква липсата на „споразумение“, не може да представлява валиден довод, тъй като Комисията и евентуално Общият съд са тези, които трябва да направят правната квалификация на действията, описани в изявленията на директорите на съответните предприятия.

84 Що се отнася до твърдяната липса на споразумение и на спазване на споразумение в сектора „хорека“, следва да се констатира, че изявлението на ръководител на InBev, според което „[InBev] не сключи никакво споразумение и не спази нито една уговорка“, не противоречи на извода, че е налице споразумение по смисъла на член 81, параграф 1 ЕО. Всъщност в изявлението си същият ръководител на InBev изрично говори за наличието, от една страна, на „много сложно и неясно споразумение относно скàлите (предоставените на сектора „хорека“ отстъпки)“, и от друга страна, за споразумение, което е имало за цел „да се избегнат прекалено много изменения в сектора „хорека“.

85 От всичко гореизложено следва, че твърденията на жалбоподателите относно противоречивия характер на изявлението на InBev не могат да бъдат приети. В това отношение следва да се отхвърли и доводът, че Комисията е използвала прекалено селективно това изявление, без да вземе предвид посочените противоречия.

86 Следователно жалбоподателите не са доказали наличието на твърдяното противоречие, което може да даде достоверност на изявлението на InBev.

87 Освен това, като твърдят, че в изявлението на InBev се съдържат „сведения, получени от трети лица", жалбоподателите се позовават на откъси, в които се казва, че „Interbrew никога не е попадало на документ относно споразумението за отстъпките, предмет на обсъжданията, но изглежда общото правило е познато" (посочено в съображение 45 от обжалваното решение), „[а]з лично не съм запознат с това споразумение (за скàлите) и никога не съм виждал документ за това" и „[н]е познавам точното съдържание на споразумението [... ; в]прочем никога не съм виждал споразумение по този въпрос".

88 Следва да се отбележи, че посочените от жалбоподателите откъси се отнасят единствено до въпроса за наличието на споразумение („скàла") относно предоставените на клиентите от сектора „хорека" отстъпки. По този конкретен въпрос доказателствената стойност на изявлението на InBev, разбира се, намалява поради липсата на пряко доказателство. Достоверността на данните за наличието на „скàла" обаче се подкрепя от обстоятелствата, от една страна, че тези улики са от два различни източника, и от друга страна, че в тях се съдържат конкретни указания относно „скàлата", а именно точния размер на максималната отстъпка (вж. съображение 48 от обжалваното решение). Освен това съществуването на „скàла" се потвърждава от две други доказателства, които нямат връзка с изявлението на InBev, а именно ръкописните бележки на член на управителния съвет на Bavaria относно срещата от 1 май 1997 г. (съображение 92 от обжалваното решение) и тези на директор на „хорека" на Bavaria относно срещата от 12 март 1998 г. (възпроизведени в съображение 143 от обжалваното решение).

89 Следователно доводите на жалбоподателите за наличието на „сведения, получени от трети лица“ не могат да поставят под съмнение направените от изявлението на InBev изводи.

90 Накрая, що се отнася до общата преценка на достоверността на изявлението на InBev, следва да се констатира, противно на това което поддържат жалбоподателите, че Комисията с основание е могла да придаде на изявлението на InBev особено висока доказателствена стойност, като се има предвид, че става дума за отговор от името на самото предприятие, който е с по-голяма достоверност от тази, с която би могъл да се ползва отговорът на член на персонала на това предприятие, каквито и да са неговото лично мнение и опит. Следва да се отбележи също, че изявлението на InBev е резултат от вътрешно разследване на предприятието и че е било представено на Комисията от адвокат, чието професионално задължение е да действа в интерес на това предприятие. Следователно той няма как да е признал с лека ръка съществуването на нарушение, без да е преценил последиците от предприемането на това действие (Решение на Общия съд от 20 март 2002 г. по дело LR AF 1998/Комисия, T-23/99, Recueil, стр. II-1705, точка 45 и Решение на Общия съд по дело JFE Engineering и др./Комисия, точка 50 по-горе, точка 206).

91 Освен това от съдебната практика следва, че макар по принцип да е оправдано на доброволните изявления на основните участници в незаконен картел да се гледа с известно недоверие, предвид възможността тези участници да минимизират значението на своя принос в нарушението и да максимизират приноса на другите участници, фактът, че дадено лице е поискало спрямо него да се приложи Известието относно сътрудничеството, така че размерът на глобата му да бъде намален, не означава непременно, че то е било склонно да представи неверни доказателства. Всъщност всеки опит да се подведе Комисията може да постави под съмнение искреното и пълно сътрудничество от страна на молителя и по такъв начин да застраши възможността той да се възползва в пълна степен от Известието относно сътрудничеството (Решение на Общия съд от 16 ноември 2006 г. по дело Peróxidos Orgánicos/Комисия, T-120/04, Recueil, стр. II-4441, точка 70).

92 Разбира се, следва да се припомни, че изявлението на едно предприятие, обвинено в участие в споразумение, чиято точност се оспорва от няколко други обвинени предприятия, не може да се разглежда като достатъчно доказателство за съществуването на извършено от тях нарушение, ако не бъде потвърдено от други доказателства (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 14 май 1998 г. по дело Enso-Gutzeit/Комисия, T-337/94, Recueil, стр. II-1571, точка 91 и Решение на Общия съд по дело JFE Engineering и др./Комисия, точка 40 по-горе, точка 219).

93 Следователно само по себе си изявлението на InBev не е достатъчно, за да се установи съществуването на нарушението, а то трябва да бъде подкрепено от други доказателства.

94 Следва да се приеме обаче, че поради достоверността на изявлението на InBev необходимата в случая степен на потвърждение е по-ниска — от гледна точка както на точността, така и на интензивността — отколкото би трябвало да бъде, ако това изявление не беше особено правдоподобно. Затова следва да се приеме, че ако може да бъде установено, че съвкупност от съвпадащи улики позволява да се потвърди съществуването и някои специфични аспекти на практиките, посочени в изявлението на InBev и описани в член 1 от обжалваното решение, в такъв случай посоченото изявление би могло да бъде достатъчно само по себе си, за да се докажат други аспекти на обжалваното решение. Освен това, доколкото дадено доказателство не е в явно противоречие с изявлението на InBev относно съществуването или основното съдържание на инкриминираните практики, достатъчно е то да установява значимите елементи на описаните в него практики, за да има стойност като потвърждаващо доказателство в съвкупността от приетите в подкрепа на обвинението доказателства […]“ (вж. в този смисъл Решение по дело JFE Engineering и др./Комисия, точка 50 по-горе, точка 220 и цитираната съдебна практика).

95 В светлината на гореизложеното следва да се разгледат доводите на жалбоподателите относно останалите доказателства, посочени от Комисията в обжалваното решение в подкрепа на изведените от изявлението на InBev констатации.

— По останалите доказателства

96 В обжалваното решение Комисията посочва, че изявлението на InBev се подкрепя от редица вътрешни документи на жалбоподателите и на останалите трима нидерландски производители на бира, от ръкописните бележки от срещите, от бележките за разходите и от копия от бележниците, получени в резултат на разследването и на исканията за предоставяне на информация.

97 В съображение 67 от обжалваното решение Комисията се позовава на ръкописните бележки на един от търговските директори на Grolsche относно срещата от 27 февруари 1996 г., като предметът на тази среща е обозначен като „CBK cie HOR cath". Тези бележки включват следния пасаж: „Гаранции/финансирания: фин[ансирания] […] по-големи от нужните на конкретни обекти. Следователно […] мил[иона]".

98 Според Комисията от този пасаж е видно, че в рамките на среща „Catherijne" въпросните четирима производители на бира са обсъждали финансовите условия, които са приложени или следва да бъдат приложени към някои клиенти „хорека" (съображение 72 от обжалваното решение), и по-конкретно към обектите, управлявани от собственик на множество обекти „хорека" в Нидерландия.

99 В съображение 76 от обжалваното решение Комисията посочва ръкописните бележки на директор на „хорека" на Bavaria относно срещата от 19 юни 1996 г. Бележките са възпроизведени, както следва:

„адаптиране на цените

висока — ниска домашна консумация

съгласуване между Bavaria — Interbrew

[…] и […] -> проблем […]

Martens

Schultenbrau !! 89 ct

увеличаване само на цената на кег

аргументи

само Hein + Grolsch изцяло

Frise US Heit

Interbrew \

| увеличават заедно

Bavaria /

-> […] също

отдолу се увеличават повече отколкото отгоре

-въздух

-споразумения

реконструиране на отстъпка за напитки 7,5 за кег Heineken

подготовка на търговските представители във връзка с евентуалните споразумения

Interbrew \

| може да се използва въздух

Grolsch /.“

II - 3404

100 Според Комисията тези бележки показват, че присъствалите производители на бира са обсъждали подробно цените както на бирата, продавана с търговска марка на дистрибутора, така и на бирата, продавана на кегове и че цената на по-евтините бири, произвеждани от Interbrew и Bavaria, е трябвало да се увеличи повече от тази на по-скъпите бири, произвеждани от Heineken и Grolsch (съображение 85 от обжалваното решение).

101 В съображение 89 от обжалваното решение Комисията се позовава на писмо, което изпълнителният директор на Interbrew Nederland е изпратил на 25 март 1997 г. до седалището на InBev в Белгия:

„Понастоящем има съгласие между основните производители на бира за увеличаване на цените преди 1998 г. Това ще позволи на производителите да увеличат буфера за необходимите допълнителни бюджети за промоции. Операторите на марката А се опитват да диференцират увеличаването на цените между марки А (плюс 2 NLG/hl) и марките Б (плюс 4 NLG/hl). Това ми се струва много нереалистично — всички ние трябва да поддържаме увеличение от 4 NLG за всичко. Бих изключил обаче увеличаване на цената на нашите „пивки“ специални бири („DAS“, „Hoegaarden“, „Leffe“). Започнаха преговори.“

102 Въз основа на това писмо Комисията заключава, че в резултат на преговорите, проведени между основните производители, е било предвидено увеличаване на цената преди 1998 г. Освен това същото писмо потвърждава наличието на разграничение между производителите и между евтините и скъпите марки бира (съображение 90 от обжалваното решение).

103 В съображение 92 от обжалваното решение Комисията се позовава на ръкописните бележки на член на управителния съвет на Bavaria относно срещата от 1 май 1997 г. Тя цитира следния откъс:

„Catherijne Club 1/5 - 97

вътрешни промени в групата

трябва да се спазва и „скàлата“

[…] „Хага“

Monster ZH [Южна Холандия] по-висока оферта.“

104 Според Комисията тези бележки потвърждават, че производителите на бира са обсъждали „скàла“ на търговските условия, предоставяни на местата за продажба както в случай на прехвърляне от една група към друга, така и в случай на прехвърляне в рамките на една и съща група (съображение 99 от обжалваното решение).

105 В съображение 100 от обжалваното решение Комисията констатира, че в горепосочените бележки се съдържат също имената „Heineken/Amstel/Brand/Grolsch“ (на първия ред), и имената „Interbrew/Bavaria“ (на втория ред), като двата реда са свързани с голяма скоба, след която е отбелязано: „няма увеличения на цената“. От това Комисията достига до извода, че разграничението между притежаваните от Heineken и Grolsch марки А, и притежаваните от Interbrew и Bavaria марки Б, е заемало централно място в обсъжданията между производителите относно увеличаването на цената на бирата (съображение 103 от обжалваното решение).

106 В съображение 117 от обжалваното решение Комисията се позовава на ръкописните бележки на член на управителния съвет на Bavaria относно срещата от 17 декември 1997 г. Тя цитира следния откъс:

„2) Положение на цените: март/април

ракета на една фаза/ракета на две фази

а) Heineken не очаква големи сътресения ! ! Heineken 18.59

б) в случай на увеличаване: подлежи на обсъждане; на драго сърце; ще е налице подкрепа."

107 От това Комисията достига до извода, че присъствалите на събранието от 17 декември 1997 г. производители на бира, а именно Bavaria, Grolsch и Heineken, са обсъждали ценовите увеличения, както и възможните реакции (съображение 127 от обжалването решение).

108 В съображение 129 от обжалваното решение Комисията се позовава на откъс от ръкописните бележки на директор на „хорека" на Bavaria относно събранието от 12 март 1998 г.:

„Няма много новини от 1 януари

Марки А: няма основание за паника по отношение на цените Hein

9.95 понижаване от 11,49 няма много смисъл Int

9.75 9.36 Bavaria

2x 4.95 4.75 }→

дистрибуторски марки

цени в долната част на пазара

[…] средата на март Bavaria леко

под Amstel (17) Bavaria (15)

от 9.75 до 10.75, ако нещо

не става, тогава Grolsch и Hein

увеличава джоба на пивоварната

→ уговори срещи с […] и с Dick

Това трябва да може да се „докаже“ посредством данните на Nielsen или

нищо няма да се случи.“

109 Според Комисията от това следва, че присъствалите на срещата от 12 март 1998 г. производители на бира са обсъждали предоставените на нидерландските супермаркети отстъпки (съображение 137 от обжалваното решение) и че увеличаването на цените на Bavaria може да се докаже с данните от касовите апарати на супермаркетите, обобщени от AC Nielsen (съображение 133 от обжалваното решение).

110 В съображение 138 от обжалваното решение Комисията се позовава на втори откъс от горепосочените ръкописни бележки:

„Bav intérêt 4 %? 6 1/2

освен

ако има отстъпка за реклама."

111 Според Комисията този откъс доказва, че са били обсъдени лихвените проценти за заемите, предоставени на местата за продажба на „хорека" (съображение 142 от обжалваното решение).

112 В съображение 143 от обжалваното решение Комисията се позовава на трети откъс от горепосочените ръкописни бележки:

„Футболни клубове, зали за спектакли, театри

Студентски сдружения

[…]

Grolsch

Над/извън скала

130

[…] (125) 124,5.“

113 Според Комисията от това следва, че производителите на бира са обсъдили специално конкретни клиенти на „хорека“ във връзка с определена „скàла“, което потвърждава изявлението на InBev за наличието на споразумение, което се обозначава с термина „скàла“ (съображение 147 от обжалваното решение).

114 В съображение 156 от обжалваното решение Комисията се позовава на откъс от ръкописните бележки на член на управителния съвет на Bavaria относно срещата от 3 юли 1998 г.

„[…] Heineken увеличи

[…] >> Heineken бира в кегове.“

115 От този пасаж Комисията достига до извода, че производителите на бира са обсъждали както цените за клиенти от сектора „домашна консумация“, така и за клиенти на „хорека“ (съображения 162—164 от обжалваното решение).

116 В съображение 165 от обжалваното решение Комисията се позовава на друг откъс от горепосочените ръкописни бележки:

„~~Café~~ […] 1800 […]

[…] 400 […]

60 от hl

650.000, - V.B.K.“

117 Според Комисията от този откъс следва, че производителите на бира са обсъждали конкретна отстъпка и/или предварителна отстъпка, която вече е приложена или която ще се приложи към конкретни места за продажба на „хорека“ (съображение 171 от обжалваното решение).

118 В съображение 174 от обжалваното решение Комисията се позовава на открити в кабинета на директор на продажби „домашна консумация“ на Grolsch документ от 30 юни 1998 г. и ценова листа на Heineken, в които се посочват новите цени на бутилираната и наливната бира (бира в цистерни и кегове), считано от 1 юни 1998 г., и върху които е отбелязано „agenda c[ommiss]ie CBK“ (комисия по дневния ред CBK). Според Комисията тези документи потвърждават изявлението на InBev, според което по време на разглежданите срещи са били обсъждани както цените на бирата за „домашна консумация“, така и конкуренцията на пазара в сектора „хорека“ (съображение 175 от обжалваното решение).

119 В съображение 179 от обжалваното решение Комисията се позовава на вътрешна докладна записка на Heineken от 14 октомври 1998 г. до ръководния екип на Heineken, която гласи следното: „обещаното от Bavaria в рамките на CBK увеличаване на цените не личи ясно от [данните] на Nielsen“. Според Комисията тази докладна записка подкрепя извода, че по време на срещата от 12 март 1998 г. Bavaria е обявило намерението си първо то да увеличи цените в сектора „домашна консумация“, а останалите производители е трябвало да го последват, и че извършените от Bavaria увеличения е трябвало да могат да се „докажат“ посредством данните на Nielsen (съображение 180 от обжалваното решение).

120 В съображение 184 от обжалваното решение Комисията се позовава на писмо, изпратено до директор на отдел „хорека“, Нидерландия, на Heineken, от директор маркетинг и домашна консумация на пивоварна Brand BV на Heineken относно разговора на последния с член на управителния съвет на Bavaria:

„По време на изложението на храните в Noordwijk от 9 септември [1998 г.], [член на управителния съвет на Bavaria] ми разказа за случая […] и за реакцията на Heineken. Накратко според него Heineken е могло да седне много по-рано на масата на преговорите с лицата, които отговарят за нидерландския пазар „хорека“ в Heineken и в Bavaria. Загубените хектолитри са могли да бъдат компенсирани по друг начин. Освен това той добави, че в момента Bavaria може да е имало предвид други потенциални клиенти на сектора „хорека“, които искат да

преминат доброволно (акцентът беше поставен върху думата доброволно, както в случая [...] според него) към Bavaria [малкото име на ръководител „хорека“ на Heineken в Нидерландия], като, разбира се, всичко това се вписва напълно в добре познатата ни реторика на [...]. Не исках да те лиша от тази информация. Успех в разговорите.“

121 Комисията счита, че това писмо потвърждава изявлението на InBev, че производителите на бира са обсъждали не само ограничения на отстъпките, но и ограничения на местата за продажба, като избират друга пивоварна, и то не само по време на многостранните срещи, но и в двустранни разговори (съображение 189 от обжалваното решение).

122 В съображение 193 от обжалваното решение Комисията се позовава на ръкописните бележки на изпълнителен директор на Grolsche Bierbrouwerij Nederland във връзка с поканата за срещата от 8 януари 1999 г.:

„-продажба‘98

-цена на бирата →

- каси тип „pinool“	промоции/кат. II
-каси	малко
	кег
	NMA.“

123 Според Комисията от това следва, че обсъжданията на цената на бирата са били концентрирани върху четири елемента: първо, промоциите на пазара на бира за домашна консумация, второ, цената на по-евтините бири, продавани с търговска марка на дистрибутора, трето, цената на бирата в кегове и големите контейнери, които се използват в сектора „хорека“ на нидерландския пазар на бира, и четвърто, нидерландския орган по конкуренцията NMA (съображение 194 от обжалваното решение).

124 В съображения 197 и 199 от обжалваното решение Комисията се позовава на списък на темите за обсъждане на срещата от 8 януари 1999 г., върху който представител на Grolsch е отбелязал абревиатурата „BP“, която Комисията тълкува като „цена на бирата“ (bierprijs) или „минимална цена“ (bodemprijs), както и „P[rivate] L[abel] 50 ct. повече“. От това Комисията достига до извода, че що се отнася до бирата в кегове, производителите са обсъждали подробно цените (съображение 203 от обжалваното решение).

125 В съображения 212 и 213 от обжалваното решение Комисията се позовава на документ, в който се споменават три разговора на ръководно равнище между Heineken и Grolsch около 5 юли 1999 г., в които се говори за „ценова война“ между двамата производители. От това Комисията достига до извода, че Heineken е разговаряло пряко с Grolsch относно отстъпките, и то месец и половина преди действително да бъдат приложени временни отстъпки от верига от магазини, на която Grolsch е отказало да предостави компенсация (съображение 213 от обжалваното решение).

126 В съображение 224 от обжалваното решение Комисията се позовава на поредица от документи, включени в административната преписка, от които са видни темите, обсъждани по време на двустранните срещи между Bavaria и InBev от 8 март 1995 г., от втората половина на март 1997 г., от 12 май 1997 г., от 19 юни 1997 г. и от 8 септември 1997 г. Тя цитира следните пасажи:

— среща от 8 март 1995 г.: както „[Bavaria], така и [Interbrew Nederland] твърдят, че имат голям проблем с M. […] в Нидерландия“ (бележка под линия 491 от обжалваното решение);

— среща от 12 май 1997 г.: обсъжда се „увеличаване на цената“ и „марките на дистрибутора са като дамоклев меч […] психологически натиск от страна на Grolsch и най-вече на Heineken за увеличаване на цените на бирата, продавана с търговска марка на дистрибутора“ (бележка под линия 493 от обжалваното решение);

— среща от 19 юни 1997 г.: говори се за „поведението, което следва да се възприеме в сегмента на бирите с търговска марка на дистрибутора и във връзка с това за позицията на Interbrew относно Martens (считан за нежелан гост в света на нидерландската бира“ (бележка под линия 494 от обжалваното решение);

— среща от 8 септември 1997 г.: повдигнат е въпросът за „положението на пазара на бирите с търговска марка на дистрибутора в Нидерландия и фактът, че Bavaria е поела клиент на Interbrew […] ниската оферта, направена на [клиента] […] Bavaria променя статуквото […]“ (бележка под линия 495 от обжалваното решение).

127 Комисията тълкува тези документи като доказателство за това, че двустранните консултации между Bavaria и InBev са позволили поддържането на „въоръжено примирие“ или на „договор за ненападение“ относно бирата, продавана с търговска марка на дистрибутора (съображение 223 от обжалваното решение).

128 В съображение 227 от обжалваното решение Комисията се позовава на писмо от 26 септември 1997 г., изпратено от директор на износа на Interbrew Nederland до директор на износа в централата на Interbrew относно „продажбите на бира в Германия и дистрибуторските марки“:

„Разговарях наскоро по този въпрос с основния ни конкурент в Нидерландия и по този повод разбрах, че той е имал среща с […] за това дали да увеличи или не количеството на бира TIP за 1998 г. Изразих притеснения относно нивото на цените, на което възнамеряват да работят, и той ми потвърди точно същата цена, минус вноска за централното седалище на […], както и това, че ще приемат количество от около 200 000 hl на тази цена.“

129 Според Комисията от това следва, че Interbrew е поискало и е получило от Bavaria подробна информация за цената и количествата на евентуална доставка от Bavaria на бира с търговска марка на дистрибутора на германска дистрибуторска верига. Комисията счита, че това обстоятелство потвърждава изявлението на InBev, според което Interbrew и Bavaria са обменяли информация относно цените за клиентите на бира с търговска марка на дистрибутора. Освен това Комисията изтъква, че този факт е признат от InBev в писмо от 21 февруари 2006 г. (съображение 228 от обжалваното решение).

130 В съображение 234 от обжалваното решение Комисията се позовава на следното изявление на пивоварна Haacht относно срещата от 14 или 15 юни 1998 г. между Bavaria, Interbrew Нидерландия и белгийските производители на бира Interbrew Белгия, Alken-Maes, Haacht и Martens:

„По време на тази среща нидерландските производители на бира бяха информирани за съдържанието на обменената между белгийските участници информация. Нидерландските производители на бира дадоха съгласието си за обмен на данни относно количествата, видовете опаковка, сроковете на договорите

и евентуалните падежи и клиентите. Що се отнася до цените, участниците по принцип се договориха да не обменят информация по този въпрос […]

Участниците в срещата счетоха за уместно да се възложи на неутрална страна да централизира обмена на информация. Този въпрос бе поставен, тъй като представените на нидерландския пазар страни нямат доверие помежду си. Haacht бе поканено да централизира информацията, тъй като не осъществява дейност на нидерландския пазар."

131 Комисията счита, че това изявление потвърждава изявлението на InBev по този въпрос (съображение 235 от обжалваното решение).

132 В съображение 236 от обжалваното решение Комисията се позовава на ръкописните бележки от горепосочената среща от 14 или 15 юни 1998 г., открити в кабинета на секретарката на председател на комитета на директорите на Bavaria:

„Martens → никога нищо реално не е било постигнато в Нидерландия

→ долна част на пазар — подбива цените

|→ направени са оферти

Interbrew Nederland — Martens -> направена е оферта на голям клиент на бира с търговска марка на дистрибутора

[…]

7,68 [entouré]

Martens — „спад на белгийските цени“

понастоящем NL → […]

Interbrew Белгия прави първа стъпка към P[rivate] L[abel]

само за […]

Pilsener […]

/ \ / \

многостранно/веднъж

[…] —„решено“ |→ при Interbrew

CAT I+II."

133 Според Комисията тези бележки потвърждават, че Interbrew Белгия е поело инициатива за една от срещите, посветени на бирата с търговска марка на дистрибутора, на която е решено, че договорът за снабдяване на организация на търговци на дребно „ще бъде сключен с Interbrew в Нидерландия" (съображение 237 от обжалваното решение).

134 Що се отнася до последната среща, Комисията се позовава и на следното изявление на директор на „домашна консумация" InBev, направено от InBev на 21 февруари 2006 г., в отговор искане за предоставяне на информация (съображение 238 от обжалваното решение):

„В определен момент […], г-н […] от […] ми показа предложената му от Martens ниска цена. Потвърди ми, че е получил цена от 0,32 NLG за бутилка. Това съответства на цената от 7,68 NLG за каса от 24 бутилки, посочена в бележките на г-н [ръководител в Bavaria]. В рамките на тези обсъждания, които се проведоха в периода от април до началото на юни 1998 г., му подсказах да премине в категория II и по този начин да ползва намаление на акциза. Накрая, в началото на юни 1998 г., сключихме споразумение с […] за доставката на нова […] бира от категория II […]. Благодарение на намалението на акциза в резултат от преминаването към бира от категория II бяхме в състояние да предложим цена от 6,36 NLG (която включва намалението на акциза от 0,84 NLG) и така парирахме офертата на Martens.

[…]

Към момента на провеждане на срещата от 14 или 15 юни 1998 г., […] Interbrew се беше споразумяло с […] за доставката на бира от категория I […] и от категория II. По време на тази среща се позовах на обсъжданията и споразумението с

[…] по две причини. Първо, исках да информирам Martens, че знам за офертата, която са направили на […], предвид това че те винаги са отричали, че правят ценови оферти в Нидерландия. Второ, исках да информирам останалите участници да не правят оферти на […], предвид споразумението, сключено между Interbrew и […]. Ред от [документ, посочен в съображение 236 от обжалваното решение] свидетелства за това, че съм съобщил за сключването на договор за доставка на бира от категория I и от категория II между […] и Interbrew. Съществуването на това споразумение […] е видно от факс от 24 юни 1998 г.“

135 В съображение 240 от обжалваното решение Комисията се позовава на изявление на белгийския производител на бира Haacht относно втората белгийско-нидерландска среща от 7 юли 1998 г., според което:

„Това е последната среща, която бе организирана между страните. На нея Haacht оповести събраната информация за нидерландския пазар.

След това страните смениха темата и засегнаха някои по-маловажни въпроси, като представителят на Haacht не взе участие в тези обсъждания. Във всички случаи не бе обменена никаква важна информация по тези въпроси. Впечатлението бе, че на тази среща не бе постигнато нищо конкретно.“

136 Според Комисията изявлението на директор на „домашна консумация“ на Interbrew потвърждава изявлението на Haacht, че това е била последната белгийско-нидерландска среща. Комисията счита, че е имало конкретна причина за преустановяването на тези срещи, а именно опасението, че нидерландският орган по конкуренцията може да направи внезапна проверка в една или повече пивоварни, което се потвърждава и от изявлението на InBev (съображение 241 от обжалваното решение).

137 В съображение 248 от обжалваното решение Комисията се позовава на вътрешно изявление на Heineken, според което „предлаганите понастоящем от белгийската пивоварна Martens изключително ниски цени […] пречат на политиката за повишаване на нивото на цените в долната част от пазара“.

138 Накрая в съображение 249 от обжалваното решение Комисията се позовава на изявлението, направено по време на извършената от нея проверка на 23 март 2000 г. и подписано от изпълнителен директор на Grolsche Bierbrouwerij Nederland, който впоследствие става председател на управителния съвет на Koninklijke Grolsch:

„На срещите на финансовата комисия на CBK той носеше документ […], озаглавен „Ценови сценарии, основани на нетно увеличение на цените на едро от 2,00 NLG за hl“, в който се посочва: „CBK — Fie — да се носи винаги“. Той използваше този документ, за да привлече вниманието на Interbrew и на Bavaria (производителите на бира с търговска марка на дистрибутора в Нидерландия) върху неоправданите според него цени на бирата с търговска марка на дистрибутора (по-малко от 10 гулдена за каса).“

139 В същото съображение от обжалваното решение Комисията се позовава и на следното изявление на един изпълнителен директор на Heineken Nederland:

„Вече присъствах на среща на CBK, на която други обсъждаха определянето на цените на бирата с търговска марка на дистрибутора. Тези забележки бяха направени, за да се изрази загриженост. Не се намесих, тъй като по принцип Heineken не произвежда бира с търговска марка на дистрибутора.“

140 От цитираните в съображения 248 и 249 от обжалваното решение пасажи Комисията достига до извода, че производителите на бира с търговска марка на дистрибутора (Interbrew и Bavaria) са разкрили своята ценова стратегия на Heineken и на Grolsch, които не осъществяват дейност в този сектор (съображение 248 от обжалваното решение). От това тя заключава, че двустранните обсъждания между Interbrew и Bavaria, насочени към увеличаване на цените на бирата с търговска марка на дистрибутора, са част от общите обсъждания между четиримата производители на бира (съображение 252 от обжалваното решение).

141 Следва да се констатира, че посочените по-горе улики потвърждават изявлението на InBev и обосновават констатацията, че Heineken, Grolsch, Interbrew и Bavaria са се срещали редовно в рамките на цикъл от неофициални срещи, провеждани в различен състав, познати под името „съгласуване Catherijne“ или „комисия по дневния ред“ (изявление на InBev, посочено в съображение 45 от обжалваното решение; други доказателства, разгледани в съображения 65—222 от обжалваното решение). Осемнадесетте срещи, посочени в обжалваното решение, които са част от този цикъл, са провеждани съответно на 27 февруари 1996 г., 19 юни 1996 г., 8 октомври 1996 г., 8 януари 1997 г., 1 май 1997 г., 2 септември 1997 г., 16 декември 1997 г., 17 декември 1997 г., 12 март 1998 г., 9 април 1998 г., 3 юли 1998 г., 15 декември 1998 г., 8 януари 1999 г., 4 март 1999 г., 10 май 1999 г., 11 август 1999 г., 19 август 1999 г. и 3 ноември 1999 г.

142 Що се отнася до водените в рамките на тези срещи обсъждания, горепосочените улики потвърждават изявлението на InBev и установяват следните фактически констатации:

— по отношение на сектора „домашна консумация“:

— четиримата производители на бира са обсъждали цените (изявление на InBev, посочено в съображение 51; други доказателства, посочени в съ-

ображения 76, 129, 156, 174, 193, 212 и 213 от обжалваното решение) и увеличенията на цените на бирата в Нидерландия (изявление на InBev, посочено в съображение 51; други доказателства, посочени в съображения 76, 89, 117 и 179 от обжалваното решение),

— цените са били обсъждани и на двустранни срещи, по-конкретно между Grolsch и Heineken през юли 1999 г. (документ, посочен в съображения 212 и 213 от обжалваното решение),

— обсъждани са конкретни предложения относно цените (вътрешно писмо на Interbrew, посочено в съображение 89 от обжалваното решение), като понякога обменяната информация е била доста подробна (документи, посочени в съображения 129 и 174 от обжалваното решение),

— през 1997 г. и 1998 г. между производителите на бира е имало съгласие за увеличаване на цените преди или през 1998 г. (документи, посочени в съображения 89, 174 и 179 от обжалваното решение),

— производителите на бира с „търговски марки А“ (Heineken и Grolsch) са настоявали за „двуетапно“ увеличаване на цените — най-напред на бирите с търговски марки Б, а след това на тези с търговски марки А — и за различен размер на увеличението на бирите с търговски марки А и на тези с търговски марки Б, а производителите на бира с „търговски марки Б“ (бира с търговска марка на дистрибутора) (Interbrew и Bavaria) са се противопоставили на тези искания (изявление на InBev, посочено в съображение 53; други доказателства, посочени в съображения 76, 89, 100, 117 и 193 от обжалваното решение),

— Bavaria е обявило (най-вероятно на срещата от 12 март 1998 г.) намерението си да увеличи цените (доказателства, посочени в съображения 129 и 179 и изявление на InBev, посочено в съображение 51 от обжалваното решение). Останалите производители на бира най-вероятно е трябвало да последват Bavaria и също да увеличат цените си (изявление на InBev, посочено в съображение 51 от обжалваното решение),

— що се отнася до механизма за контрол, било е уговорено, че извършваните от Bavaria увеличения трябва да могат да се докажат посредством цифрите от базата данни на супермаркетите, обобщени от AC Nielsen (документи, посочени в съображения 129 и 179 от обжалваното решение),

— няма никакви доказателства, че предвиденото за 1998 г. увеличение на цените е било извършено,

— в рамките на консултациите относно цените производителите на бира са обсъждали положението в някои конкретни супермаркети (ръкописни бележки, посочени в съображения 76 и 156 от обжалваното решение),

— при обсъжданията участниците са посочвали конкретни цени (документи, посочени в съображения 76, 89, 117, 129 и 174 от обжалваното решение);

— по отношение на бирата с търговска марка на дистрибутора:

— от 1995 г. нататък двамата нидерландски производители на бира, продавана с търговска марка на дистрибутора (Interbrew и Bavaria), многократно са изразявали опасенията си относно проектите на белгийския производител на бира Martens да навлезе на нидерландския пазар в този сектор (изявление на InBev, посочено в съображение 55; други доказа-

телства, посочени в съображения 224, 236, 238 и 248 от обжалваното решение),

— тези опасения са били обсъждани в рамките на двустранните консултации между Bavaria и InBev (изявление на InBev, посочено в съображение 52; вътрешно писмо на Interbrew, посочено в съображение 227 от обжалваното решение) и на петте двустранни срещи (от 8 март 1995 г., от втората половина на март 1997 г., от 12 май 1997 г., от 19 юни 1997 г. и от 8 септември 1997 г.), посветени на този проблем (документи, посочени в съображение 224 от обжалваното решение),

— проведени са и две „белгийско-нидерландски“ срещи на 14 или 15 юни 1998 г. (документи, посочени в съображения 234, 236 и 238 от обжалваното решение) и на 7 юли 1998 г. (изявление на Haacht, посочено в съображение 240 от обжалваното решение) в Бреда между Interbrew Нидерландия, Bavaria и белгийските производители на бира Interbrew Belgique, Alken-Maes, Haacht и Martens (изявление на InBev, посочено в съображение 55 от обжалваното решение),

— въпросите относно бирата с търговска марка на дистрибутора са били обсъждани и в присъствието на Heineken и на Grolsch (които не осъществяват дейност в този сегмент) в рамките на общото обсъждане (изявление на InBev, посочено в съображение 54; други доказателства, посочени в съображения 156, 193, 248 и 249 от обжалваното решение),

— производителите на бира са обсъждали цените на бирата, продавана с търговска марка на дистрибутора (изявление на InBev, посочено в съображение 54; други доказателства, посочени в съображения 193, 199, 227, 236, 238 и 249 от обжалваното решение),

— Heineken и Grolsch са оказвали „психологически натиск“ върху Bavaria и Interbrew, за да увеличат цените на бирата, продавана с търговска марка на дистрибутора (документи, посочени в съображение 224, в бележка под линия 493 и в съображение 248 от обжалваното решение), като са отказвали да увеличат цените на бирата с марки A (изявление на InBev, посочено в съображение 53 от обжалваното решение),

— уговорено е било както на двустранно равнище между Interbrew Nederland и Bavaria, така и на многостранно равнище между нидерландските и белгийските производители на бира, осъществяващи дейност в този сектор, да не се правят опити за привличане на чужди клиенти и да се спазват съответните количества бира с марка на дистрибутора в Нидерландия и в Белгия; било е решено по-конкретно, че договорът за снабдяване с организация на търговци на дребно ще бъде сключен с Interbrew Нидерландия (изявление на InBev, посочено в съображение 55; документи, посочени в съображения 224, 236 и 238 от обжалваното решение),

— производителите на бира са обменяли помежду си информация относно търговските условия, предложени на някои конкретни клиенти (писмо, посочено в съображение 227 от обжалваното решение, и документ, посочен в съображения 236 и 238 от обжалваното решение),

— при обсъжданията участниците са посочвали конкретни цени (документи, посочени в съображения 236, 238 и 249 от обжалваното решение);

— по отношение на сектора „хорека“:

— четиримата производители на бира са обсъждали цените (документи, посочени в съображения 174, 193 и 197 от обжалваното решение) и увеличенията на цените (ръкописни бележки, посочени в съображение 76 от обжалваното решение) в сектора „хорека“,

— между производителите на бира е имало споразумение, обозначено под наименованието „скàла“, което се е отнасяло до размера на отстъпките, които да се предоставят на клиентите на „хорека“ (изявление на InBev, посочено в съображение 48; ръкописни бележки, посочени в съображения 92, 143 и 165 от обжалваното решение), и което производителите на бира е трябвало да „спазват“ (ръкописни бележки, посочени в съображение 92 от обжалваното решение); осъществявал се е контрол за спазването на това споразумение и установените нарушения са се обсъждали в рамките на срещите „Catherijne“ (изявление на InBev, посочено в съображение 48 от обжалваното решение),

— провеждали са се консултации и относно въвеждането на ограничения с цел запазване на статуквото в сектора, като се избегне привличането на клиенти на други производители на бира (изявление InBev, посочено в съображение 48; вътрешно писмо на Heineken относно привличането от Bavaria на студентско сдружение, посочено в съображение 184 от обжалваното решение),

— тези ограничения са се обсъждали на двустранни срещи; така например на 9 септември 1998 г. ръководителите на Heineken и на Bavaria са обсъждали привличането от Bavaria на клиент на „хорека“ на Heineken (вътрешно писмо на Heineken, посочено в съображение 184 от обжалваното решение),

— производителите на бира са обменяли информация относно някои клиенти и конкретни места за продажба (документи, посочени в съображения 92, 143, 156, 165 и 184 от обжалваното решение),

— при обсъжданията производителите на бира са споменавали конкретни цифри относно равнището на отстъпките и на предварителните отстъпки (ръкописни бележки, посочени в съображения 143 и 165 от обжалваното решение).

143 Именно в светлината на тези фактически констатации следва да се разгледат доводите на жалбоподателите относно трите компонента на инкриминираното поведение, които се отнасят, първо, до координирането на цените и увеличенията на цените на бирата в Нидерландия, както в сектора „хорека“, така и в сектора „домашна консумация“, включително на цените на бирата, продавана с търговска марка на дистрибутора, второ, до инцидентното координиране на други търговски условия, предлагани на отделни клиенти от сектора „хорека“ в Нидерландия, и трето, до инцидентното координиране на разпределянето на клиенти, както в сектора „хорека“, така и в сектора „домашна консумация“ в Нидерландия (член 1 и съображения 257 и 258 от обжалваното решение).

— По фактическите елементи, свързани с констатациите за координиране на цените и увеличенията на цените на бирата, от една страна, и за инцидентно координиране на разпределянето на клиенти, от друга страна

144 Жалбоподателите поддържат по същество, че Комисията тълкува едностранчиво и тенденциозно ръкописните бележки, съставени от представителите на производителите на бира по време на инкриминираните срещи.

145 Те отбелязват, че ръкописните бележки на Bavaria и на Grolsch трудно могат да бъдат разбрани от трети лица, различни от авторите им. В становищата си те се спират само на релевантността и на тълкуването на някои документи, съставени от тях самите, и на други документи, по отношение на които реакцията им пред Комисията е посочена в текста на обжалваното решение. Впрочем жалбоподателите твърдят единствено, че бележките, на които се позовава Комисията, могат да се тълкуват по различни начини и че следователно не могат да докажат съществуването на нарушението извън всяко основателно съмнение.

146 Жалбоподателите оспорват по-конкретно тълкуването на елементите, посочени в съображения 76, 89, 117, 156, 165, 174, 175, 179, 184, 199, 212, 213, 248 и 249 от обжалваното решение (вж. точки 99, 101, 106, 114, 116, 118—120, 124, 125, 137 и 138 по-горе).

147 Преди да се разгледат доводите на жалбоподателите относно посочените елементи, следва да се отбележи, че по-голямата част от направените в точки 141 и 142 по-горе фактически констатации се подкрепят от няколко доказателства.

148 Що се отнася до бележките от 19 юни 1996 г. и от 17 декември 1997 г. (посочени в съображения 76 и 117 от обжалваното решение), следва да се констатира, че жалбоподателите не оспорват начина, по който Комисията тълкува тяхното съдържание, а начина, по който първоначалната им реакция относно тези документи е била възпроизведена в обжалваното решение. Освен това забележките на жалбоподателите, че от една страна, те не са твърдели в отговорите си, че са били водени „преговори", а само че обсъжданията по време на срещата от 19 юни 1996 г. вероятно са били посветени на бирата, продавана с търговска марка на дистрибутора, и от друга страна, че те не са възразили срещу начина, по който Комисията тълкува бележките от 17 декември 1997 г., с мотива, че не може да се определи сегментът на пазара, до който се отнасят, а са поддържали, че тези бележки не са убедително доказателство за незаконно съгласуване, не оказват никакво влияние върху фактическите констатации, подкрепени с въпросните документи.

149 Трябва да се констатира също така, че всяка една от констатациите, които се съдържат във възпроизведените в съображения 76 и 117 от обжалваното решение бележки, се подкрепя от множество други неоспорвани доказателства (вж. точка 142 по-горе). Същото важи и за документите, посочени в съображения 165, 199, 212 и 213 от обжалваното решение. Следователно, за да се анализират фактите в основата на настоящия случай, не е необходимо да се прави отделна преценка на тези документи и на становищата на жалбоподателите по отношение на същите.

150 От своя страна писмените бележки от 3 юли 1998 г. на член на управителния съвет на Bavaria, вътрешната докладна записка на Heineken и изявленията на изпълнителен директор на Grolsche Bierbrouwerij Nederland, който впоследствие става председател на управителния съвет на Koninklijke Grolsch, и на изпълнителен директор на Heineken Nederland (посочени в съображения 156, 248 и 249 от обжалваното решение), са важни доказателства в подкрепа на констатацията, че обсъжданията относно бирата, продавана с търговска марка на дистрибутора, провеждани в присъствието на Heineken и Grolsch (вж. точка 142 по-горе). Жалбоподателите не отричат тази констатация. Те обаче оспорват извода, че Heineken е участвало в тези консултации между Bavaria и Interbrew. Тъй като този довод се отнася до правната квалификация на поведението на жалбоподателите, той ще бъде разгледан при анализа на това дали са налице споразумения или съгласувани практики (вж. точки 194—198 по-горе).

151 Вътрешното писмо на Heineken относно привличането от Bavaria на студентско сдружение (посочено в съображение 184 от обжалваното решение) е единственото доказателство, което свидетелства конкретно за проведените между производителите на бира (в случая Heineken и Bavaria) обсъждания относно привличането на клиенти от „хорека“ (вж. точка 142 по-горе). Жалбоподателите не отричат, че в случая Bavaria е предложило на Heineken да обсъдят проблема и дори да го уредят чрез компенсация. Те твърдят обаче, че това не е било направено и че освен това Heineken не би го допуснало. Жалбоподателите отричат също, че е съществувала система за компенсации между производителите на бира в случай на привличане на чужди клиенти.

152 Тези твърдения на жалбоподателите не могат да бъдат приети. В обжалваното решение Комисията правилно посочва, че съдържащият се във въпросното писмо израз „загубените хектолитри са могли да бъдат компенсирани по друг начин“ показва, че Heineken и Bavaria не са обсъждали необходимостта от компенсация, а само начина за получаване на компенсация (съображение 185 от обжалваното решение) и че използването на изрази и думи като „добре познатата риторика“, „акцент“ и „доброволно“ означава, че според автора на писмото, който принадлежи към групата Heineken, Bavaria е заподозряна в неспазването на правило, според което производителите на бира не могат да привличат

активно клиенти от „хорека“ на други производители на бира (съображение 188 от обжалваното решение).

153 Следователно посочените в съображения 184—188 от обжалваното решение елементи потвърждават съдържащите се в изявлението на InBev и посочени в съображение 48 от обжалваното решение твърдения за наличието на споразумение за непривличане на чужди клиенти от „хорека“.

154 Откритите в кабинета на директор на продажби на бира за домашна консумация на Grolsche Bierbrouwerij Nederland документи (посочени в съображения 174 и 175 от обжалваното решение) и вътрешната докладна записка на Heineken от 14 октомври 1998 г. (посочена в съображение 179 от обжалваното решение) доказват, че през 1997 г. и през 1998 г. между производителите на бира е съществувало съгласие за увеличаване на цените преди или през 1998 г. (вж. точка 142 по-горе).

155 Що се отнася до отбелязването „agenda c[ommiss]ie СВК“, направено върху посочените в съображения 174 и 175 от обжалваното решение документи, жалбоподателите изтъкват, че не са запознати с причините, поради които директорът на Grolsch е направил това отбелязване и че то не може да представлява убедително доказателство за наличието на картел.

156 Те обаче не оспорват заключението на Комисията, според което от тези документи следва, че на срещите на комисията по дневния ред СВК са били обсъждани цените и конкуренцията в сектора „домашна консумация“ и не предоставят никакво алтернативно обяснение на факта, че директорът на Grolsch е притежавал ценова листа на Heineken и че на тази среща е била предоставена информация за увеличаването на цените на Bavaria.

157 Що се отнася до данните от вътрешната докладна записка на Heineken (посочена в съображение 179 от обжалваното решение), че „обещаното от Bavaria в рамките на СВК увеличаване на цените не личи ясно от [данните] на Nielsen“, жалбоподателите изтъкват, че обстоятелството, че е била използвана думата „обещано“, за обозначаване на обявяването от негова страна на увеличаване на цената, което е известно на пазара от месеци, не е убедително доказателство за наличието на картел. Освен това този извод бил опроверган от факта, че Heineken не е увеличавало цените си до февруари 2000 г.

158 В това отношение следва да се отбележи обаче, както правилно изтъква Комисията в съображение 182 от обжалваното решение, че тълкуването на думата „обещавам“ като обикновено „споменаване“ за увеличаване на цената, е отклонение от обичайното значение на тази дума. Изводът, че Bavaria се е ангажирало да увеличи цените си, се потвърждава от споменаването на обстоятелството, че увеличаването „не личи ясно от [данните] на Nielsen“. Вече бе констатирано, че данните от касовите апарати на съответните супермаркети са използвани като контролен инструмент, посредством който трябва да се „докаже“ извършеното от Bavaria увеличаване на цените (съображение 133 от обжалваното решение). Много по-логично е позоваването на тези данни да се впише в рамките на контрола за изпълнението на даден ангажимент отколкото в рамките на проверката на едно обикновено споменаване.

159 Що се отнася до довода на жалбоподателите, изведен от факта, че Heineken е увеличило цените си едва през февруари 2000 г. (въпреки че договореното увеличаване е било предвидено за 1998 г.), е достатъчно да се отбележи, че единствено неизпълнението на дадено ценово споразумение само по себе си не означава, че самото споразумение никога не е съществувало.

160 Накрая постигането на съгласие за увеличаване на цените през 1998 г. личи ясно от вътрешното писмо на Interbrew от 25 март 1997 г. (посочено в съображение 89 от обжалваното решение). Тълкуването на жалбоподателите, че това писмо се отнася до преговорите на Interbrew с неговите клиенти (тоест със супермаркетите), а не с останалите производители на бира, не е убедително, поради това

че в писмото изрично се говори за „основните производители на бира“ като за страни по „съгласието“.

161 Фактът, че посоченото в писмото ценово увеличение е трябвало да се извърши „преди 1998 г.“, а горепосочените в това отношение доказателства са били съставени през 1998 г., също не потвърждава тезата на жалбоподателите, че не съществува никаква връзка между тези документи. Всъщност напълно е възможно поради трудностите при договаряне на условията по неговото прилагане (по-конкретно посоченото във вътрешното писмо на Interbrew диференцирано увеличаване на цените на бирата с марки А и Б) увеличаването на цените, което първоначално е било предвидено за 1997 г., най-напред да е отложено за следващата година, а след това производителите на бира да са се отказали от него.

162 Следва да се припомни също, че противно на твърдяното от жалбоподателите, точността на вътрешното писмо на Interbrew от 25 март 1997 г., и по-конкретно споменаването на обстоятелството, че е постигането „съгласие“, не се опровергава нито от изявленията на ръководителите на InBev (вж. точки 82 и 83 по-горе), нито от твърдението на Heineken, че то е увеличило цените си едва през февруари 2000 г. (вж. точка 159 по-горе).

163 От всичко гореизложено следва, че посочената от Комисията съвкупност от улики е достатъчна, за да се потвърдят съдържащите се в изявлението на InBev фактически констатации относно координирането на цените и на ценовите увеличения и разпределянето на клиентите. Валидността на тези констатации не се опровергава и от доводите на жалбоподателите относно изброените в точка 146 по-горе елементи.

164 Следователно трябва да се отхвърлят доводите на жалбоподателите, изведени от грешка в преценката на свързаните с тези два компонента на разглежданото нарушение фактически елементи.

— По фактическите елементи, свързани с констатацията за инцидентно координиране на други търговски условия, предлагани на отделни клиенти от сектора „хорека“

165 Жалбоподателите поддържат, че Комисията не е доказала, че разглежданите предприятия са координирали търговски условия, различни от цените, които са предлагали на клиентите от сектора „хорека“.

166 Комисията счита, че ръкописните бележки, посочени в съображения 67 и 138 от обжалваното решение, съдържат доказателство за това, че четиримата производители на бира инцидентно са координирали помежду си някои търговски условия като условията на заемите, предоставени на отделни клиенти от сектора „хорека“ (съображение 258 от обжалваното решение).

167 В посочените в съображение 67 от обжалваното решение ръкописни бележки се посочва следното: „Гаранции/финансирания: фин[ансирания] […] по-големи от нужните на конкретни обекти. Следователно […] мил[иона]“.

168 Според Комисията този цитат означава, че на срещата от 27 февруари 1996 г. производителите на бира са обсъждали гаранциите и финансиранията, които са предоставени или които следва да се предоставят от един или няколко производители на бира в полза на конкретни места за продажба (съображение 68 от обжалваното решение).

169 Трябва да се отбележи обаче, че жалбоподателите предлагат друго тълкуване на посочения от Комисията откъс, като посочват, че той се вписва в контекста на обсъждане на „проблемните длъжници“.

170 В съображение 138 от обжалваното решение Комисията се позовава на ръкописните бележки на директор на „хорека“ на Bavaria относно срещата от 12 март 1998 г., в които се посочва следното: „Bav лихва […] %?, освен ако има отстъпка за реклама“. Според Комисията този пасаж доказва, че е било обсъждано равнището на лихвения процент на заемите, предоставени на местата за продажба на „хорека“ (съображение 142 от обжалваното решение).

171 Дори обаче да се предположи, че Комисията е изтълкувала правилно тези ръкописни бележки, техният изолиран и лаконичен характер и липсата на каквато и да било конкретна улика за участието на други производители на бира в обсъждането на тези въпроси не позволяват да се счете, че тези бележки доказват надлежно наличието на тайно споразумение относно инцидентното координиране на някои търговски условия.

172 В отговорите си на поставените от Общия съд въпроси Комисията поддържа, че ръкописните бележки, посочени в съображения 67 и 138 от обжалваното решение, се потвърждават от изявлението на InBev, от което следва, от една страна, че срещата „Catherijne“ от 12 март 1998 г. е била посветена както на въпроси, свързани със сектора „хорека“, така и на въпроси, свързани със сектора „домашна консумация“, и от друга страна, че участниците в срещите „Catherijne“ са съгласували извършването на инвестиции в сектора „хорека“, за да се избегне привличането на чужди клиенти.

173 Следва да се констатира обаче, че двата, посочени от Комисията, откъса и позоваването на „духа на изявлението на InBev“, не съдържат конкретно доказателство за това, че производителите на бира са обсъждали координирането на условията на заемите и следователно не могат да подкрепят направения от Комисията извод в това отношение.

174 Следователно трябва да се посочи, че констатацията на Комисията, че производителите на бира са координирали инцидентно помежду си условията на заемите, предлагани на отделните клиенти от сектора „хорека“, се основава на откъслечни и неточни доказателства.

175 Всъщност, като се има предвид изолираният и лаконичен характер на ръкописните бележки, посочени в съображения 67 и 138 от обжалваното решение, както и предложеното от жалбоподателите правдоподобно тълкуване, от една страна, и липсата на конкретни улики по този въпрос в декларацията на InBev, от друга страна, следва да се констатира, че Комисията не е доказала надлежно, че разглежданото нарушение е включвало „инцидентно координиране на други търговски условия, предложени на отделните потребители в сектора „хорека“ в Нидерландия“.

176 Следователно не може да се приеме, че направената в този смисъл в съображение 258 и в член 1 от обжалваното решение констатация е доказана.

177 Ето защо доводите на жалбоподателите, изведени от грешка в преценката на фактите, свързани с инцидентното координиране на други търговски условия, предложени на отделните клиенти в сектор „хорека“, трябва да бъдат уважени.

— По твърдяната грешка при прилагане на правото и при квалификацията на фактите

178 Жалбоподателите поддържат, че констатацията на Комисията за наличие на съвкупност от споразумения и/или съгласувани практики между предприятията по смисъла на член 81 ЕО произтича от грешка в тълкуването и прилагането на тази разпоредба (съображения 337 и 341 от обжалваното решение).

179 Най-напред следва да се припомни, че в рамките на многостранните срещи и двустранните си контакти четиримата производители на бира многократно са обменяли чувствителна търговска информация (цените, размера на отстъпките и конкретните оферти за някои клиенти), като понякога тя е била доста подробна (посочените в съображения 129 и 174 от обжалваното решение документи) и е съдържала конкретни данни за цени (документи, посочени в съображения 76, 89, 117, 129 и 174 от обжалваното решение), отстъпки и предварителни отстъпки (документи, посочени в съображения 143 и 165 от обжалваното решение), както и конкретни данни за клиенти и места за продажба както в сектор „хорека“ (документи, посочени в съображения 92, 143, 156, 165 и 184 от обжалваното решение), така и в сектор „домашна консумация“ (документи, посочени в съображения 76 и 156 от обжалваното решение).

180 Били са обсъждани и някои конкретни предложения относно пазарното поведение като предложението за двуетапно увеличаване на цените в сектор „домашна консумация“ (документ, посочен в съображение 89 от обжалваното решение).

181 Обстоятелствата, че никога не е изготвян официален протокол от срещите „Catherijne“, че обсъжданията почти никога не са били отразявани във вътрешен документ и че програмите и бележките във връзка с тези срещи са били унищожени през ноември 1998 г. (изявление на InBev, посочени в съображение 61 от обжалваното решение), показват, че противно на твърдяното от жалбоподателите, обсъжданията са били тайни и че участниците са осъзнавали неправомерността на поведението си и са се опитвали да го прикрият.

182 Противно на твърдяното от жалбоподателите, от разгледаните от Комисията писмени доказателства следва, че по някои предложения е било постигнато съгласуване на волите, например за възлагането на договор за снабдяване на организация на търговци на дребно на Interbrew (документ, посочен в съображение 236 и бележка под линия 531 от обжалваното решение) и съгласуваното

увеличаване на цените преди или през 1998 г. (документ, посочен в съображение 89 от обжалваното решение).

183 В последния случай наличието на споразумение по смисъла на член 81 ЕО не се поставя под съмнение нито от обстоятелството, че е твърде вероятно съгласуването на волеизявленията на производителите на бира да не е обхващало конкретните условия по прилагането на ценовото увеличение, нито от факта, че всъщност това увеличение така и не се е реализирало на пазара.

184 Всъщност, дори и да се предположи, че не е постигнато споразумение относно конкретните елементи на предвидената отстъпка, Комисията правилно констатира, че чрез редовно провежданите обсъждания производителите на бира ясно са изразили общото си намерение да постигнат антиконкурентно споразумение (съображение 341 от обжалваното решение).

185 Освен това непрекъснатият обмен на чувствителна информация, която не е общодостъпна и която представителите на четиримата производители са счели за нужно да отбележат в своите бележници и да споменат във вътрешната си кореспонденция, е довел до намаляване на несигурността на всеки един от тях относно поведението, което може да се очаква от техните конкуренти.

186 В това отношение, до доказване на противното от заинтересованите оператори, следва да се презумира, че предприятията, които участват в съгласуването и продължават да бъдат активни на пазара, вземат предвид обменените със своите конкуренти сведения при определяне на поведението си на този пазар. Това важи в още по-голяма степен в случаите, в които съгласуването се е провеждало редовно през продължителен период, какъвто е конкретният случай (вж. в този смисъл Решение по дело Hüls/Комисия, точка 46 по-горе, точка 162).

187 Жалбоподателите считат по същество, че са оборили тази презумпция, като са доказали, че независимо от обсъжданията четиримата производители на бира са определяли самостоятелно поведението си на пазара.

188 Този довод не може да бъде приет. Разбира се, вярно е, че както изявленията на ръководителите на InBev, така и обстоятелството, че Heineken е увеличило цените си едва през февруари 2000 г., показват, че през инкриминирания период всеки от производителите на бира е следвал собствената си пазарна политика. Макар обаче тази констатация да може да докаже липсата на формални задължения или ефективна координация между производителите на бира, тя не е достатъчна, за да докаже, че последните никога на са вземали предвид обменената по време на инкриминираните срещи информация, за да определят самостоятелно поведението си на пазара.

189 Следователно жалбоподателите не са успели да оборят произтичащата от цитираната в точка 178 по-горе съдебна практика.

190 Ето защо трябва да се констатира, че в настоящия случай всички елементи от фактическия състав на една съгласувана практика, произтичащи от цитираната в точки 46 и 47 по-горе съдебна практика, са налице.

191 При тези условия следва да се посочи, че Комисията основателно е квалифицирала въпросните действия като „съвкупност от споразумения и/или съгласувани практики“, тъй като те съдържат едновременно елементи, които трябва да се квалифицират като „споразумения“, и елементи, които трябва да се квалифицират като „съгласувани практики“. Всъщност предвид сложната фактическа ситуация, възприетата от Комисията в член 1 от обжалваното решение двойна квалификация не трябва да се разглежда като квалификация, която изисква едновременно и кумулативно доказване на това, че всеки един от тези фактически елементи съдържа съставомерните елементи на споразумение или на съгласувана практика, а като квалификация, която обозначава едно сложно цяло, съставено от фактически елементи, някои от които са квалифицирани като споразумения, а други като съгласувани практики по смисъла на член 81 ЕО, който не предвижда конкретна квалификация на такъв тип сложно нарушение (вж.

в този смисъл Решение по дело Hercules Chemicals/Комисия, точка 44 по-горе, точка 264).

192 Жалбоподателите обаче оспорват антиконкурентната цел на действията, в които са упрекнати. Те поддържат по-конкретно, че срещите никога не са имали за цел тайно съгласуване на чувствителни за конкуренцията действия. Възможно е инцидентно да е била обсъждана ситуацията на пазара, включително потребителските цени на пазара за домашна консумация и офертите за някои клиенти „хорека". Обсъжданията обаче се отнасяли до толкова важни за сектора теми и имали толкова неформален и свободен характер, че не можели да се квалифицират като „съгласувания".

193 В това отношение следва да се отбележи, че обсъжданията на чувствителна пазарна информация, дори да се предположи, че са били инциденти и са се извършвали едновременно с обсъжданията на нечувствителни теми, очевидно са били от такова естество, че да се установи координация на пазара и да се намали несигурността относно поведението на конкурентите. Вече бе доказано, че макар координацията между производителите на бира невинаги да е била ефективна, обсъжданията на цените и на предлаганите на конкретни клиенти условия са им позволявали да следят отблизо някои елементи от поведението на своите конкуренти и да определят собственото си поведение в зависимост от получената информация (вж. точки 185—189 по-горе). Фактът, че представителите на производителите на бира са счели за полезно да си водят бележки относно тази информация и да я споменават във вътрешната си кореспонденция, освен че представлява улика за специалното значение на тази информация за производителите, потвърждава и обстоятелството, че макар антиконкурентните последици на тези консултации невинаги да са били налице, те са били обективно целени от участниците.

194 Накрая жалбоподателите оспорват заключението на Комисията, че Heineken е участвало в провежданите между Interbrew и Bavaria обсъждания относно сегмента на бирата, продавана с търговска марка на дистрибутора. Те не оспорват участието си във въпросните многостранни срещи, но поддържат, че Heineken

не е осъществявало дейност в този сегмент и че участието им във въпросните договорености не може да бъде изведено от факта, че Grolsch — друг производител на бира, който не осъществява дейност в този сегмент — е изразил безпокойство относно цените във въпросния сегмент, нито от факта, че Bavaria и InBev са си поставили за цел да разберат какви са ценовите равнища в този сегмент (съображения 249—252 от обжалваното решение).

195 В това отношение следва да се припомни, че според постоянната съдебна практика, когато едно предприятие е взело участие, макар и без да играе активна роля, в среща на която е обсъждано незаконосъобразно съгласуване, се приема, че то е участвало в посоченото съгласуване, освен ако не докаже че се е разграничило открито от него или че е уведомило останалите участници, че възнамерява да участва във въпросната среща с намерения, различни от техните (вж. Решение на Общия съд от 15 март 2000 г. по дело Cimenteries CBR и др./Комисията, T-25/95, T-26/95, T-30/95—T-32/95, T-34/95—T-39/95, T-42/95—T-46/95, T-48/95, T-50/95—T-65/95, T-68/95—T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 и T-104/95, Recueil, стр. II-491, точка 3199 и цитираната съдебна практика).

196 В настоящия случай най-напред следва да се отбележи, че макар Heineken да не осъществява дейност в сегмента на бирата, продавана с търговска марка на дистрибутора, от изявлението на InBev (съображения 54 и 247 от обжалваното решение) следва, че цените в този сегмент са били обща грижа на четиримата големи производители на бира, включително на Heineken.

197 По-нататък следва да се отбележи, че жалбоподателите не оспорват, че въпросните неправомерни обсъждания на цените в сегмента на бирата, продавана с търговска марка на дистрибутора, са били провеждани в присъствието на Heineken, като този факт се удостоверява и от други доказателства, посочени в съображения 247—251 от обжалваното решение. Освен това жалбоподателите не твърдят и че Heineken се е разграничило открито от посочените обсъждания или че е уведомило останалите производители на бира, че възнамерява да участва във въпросните срещи с намерения, различни от техните. Следователно

единствено фактът, че Heineken не е играло активна роля в тези обсъждания, дори да се предположи, че е доказан, не може да изключи неговата отговорност.

198 Накрая следва да се отбележи, че от преписката е видно, че участието на Heineken в обсъжданията на цените на бирата, продавана с търговска марка на дистрибутора, не се е изразявало само в пасивно участие в някои срещи и в интереса му към резултата от тези обсъждания, но и в съзнателно упражнявания от него натиск върху Interbrew и Bavaria чрез отказа му да увеличи цените на собствените си марки бира. Освен това наличието на такъв натиск се удостоверява както от изявлението на InBev (посочено в съображение 54 от обжалваното решение), така и от документ относно срещата от 12 май 1997 г. (посочен в съображение 224 от обжалваното решение), чието тълкуване не се оспорва от жалбоподателите.

199 С оглед на всичко гореизложено доводите на жалбоподателите, изведени от грешка при прилагане на правото, не могат да бъдат приети.

200 Накрая, тъй като жалбоподателите не са доказали, че обжалваното решение е опорочено от правна грешка при прилагането на член 81, параграф 1 ЕО, следва да се отхвърлят и доводите му, които по същество почиват на същата основа, според които Комисията неправилно е изтълкувала тази разпоредба, нарушавайки презумпцията за невиновност, и че не е привела достатъчно мотиви в подкрепа на констатацията си за наличието на нарушение.

— Извод

201 В края на разглеждането на петото и шестото правно основание следва да се посочи, че констатацията на Комисията за наличието на инцидентно координиране на търговски условия, различни от цените, предлагани на отделни

потребители от сектора „хорека“ в Нидерландия, не е доказана надлежно и следователно не може да бъде приета (вж. точки 167—177 по-горе).

202 Следователно член 1 от обжалваното решение следва да се отмени в частта, в която се отнася до този компонент на разглежданото нарушение, както и вследствие на това да се измени размерът на наложената на жалбоподателите глоба. Конкретните последици от това изменение ще бъдат уточнени в точки 435 и 436 по-долу.

203 Петото и шестото правно основание следва да бъдат отхвърлени в останалата им част.

По седмото правно основание, изведено от продължителността на нарушението

Доводи на страните

204 Жалбоподателите оспорват определянето на датите 27 февруари 1996 г. и 3 ноември 1999 г. като начална и крайна дата на нарушението, в което са упрекнати. Те считат по-конкретно, че началото и краят на нарушението трябва да бъдат доказани с преки доказателства и че при тях тежестта на доказване е по-голяма и в настоящия случай не е изпълнена.

205 По отношение на срещата от 27 февруари 1996 г., възприета като начална дата на нарушението, жалбоподателите поддържат, че ръкописните бележки, посочени от Комисията в съображение 67 от обжалваното решение, се отнасят до общо обсъждане на „проблемните длъжници“ в сектора „хорека“, което не може да се разглежда като ограничение на конкуренцията.

206 Що се отнася до срещата от 3 ноември 1999 г., жалбоподателите констатират, че доказателството за антиконкурентното ѝ съдържание се основава на отговор на InBev на искане за предоставяне на информация от Комисията (посочено в съображение 221 от обжалваното решение). Те обаче считат, че този отговор се опровергава от по-конкретните изявления на директори на InBev, които лично са участвали в срещата.

207 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.

Съображения на Общия съд

208 Продължителността на нарушението е съставомерен елемент на понятието за нарушение по член 81, параграф 1 ЕО, елемент, доказателствената тежест за който пада главно върху Комисията. В това отношение съдебната практика изисква по-конкретно при липсата на доказателствени елементи, които могат да установят пряко продължителността на едно нарушение, Комисията да се основава поне на доказателствени елементи, свързани с достатъчно близки във времето факти, по начин, по който да може да бъде прието в разумна степен, че това нарушение е продължавало по непрекъснат начин между две конкретни дати (Решение на Общия съд от 7 юли 1994 г. по дело Dunlop Slazenger/Комисия, T-43/92, Recueil, стр. II-441, точка 79 и Решение на Общия съд по дело Peróxidos Orgánicos/Комисия, точка 91 по-горе, точка 51).

209 В настоящия случай жалбоподателите оспорват определянето както на началната, така и на крайната дата на нарушението.

— По определянето на началната датата на нарушението

210 Комисията приема 27 февруари 1996 г. за начална дата на разглежданото нарушение, тъй като това е датата на провеждане на първата среща „Catherijne“, за която тя разполага с преки доказателства за участието на четиримата производители на бира.

211 Както бе констатирано в точки 167—177 по-горе, ръкописните бележки относно тази среща, посочени в съображение 67 от обжалваното решение, сами по себе си не представляват съвкупност от доказателства, които могат да обосноват надлежно констатацията за нарушение, свързано с инцидентно координиране на други търговски условия, предлагани на отделните потребители от сектора „хорека“.

212 Това съображение обаче само по себе си не пречи тези доказателствени елементи като цяло да бъдат използвани за определянето на началната дата на нарушението.

213 Всъщност следва да се констатира, че срещата от 27 февруари 1996 г. е част от поредица от периодични срещи, провеждани с едни и същи участници и при сходни обстоятелства. Тези срещи, обозначени с наименованията „съгласуване Catherijne“ и „комисия по дневния ред“, обединяват представители на четирима нидерландски производители на бира — Heineken, InBev, Grolsch и Bavaria, организират се наред с официалните срещи на СВК и провежданите на тях обсъждания никога не са отразявани в протоколи и почти никога във вътрешни докладни записки. В изявлението на InBev тези срещи също са представени като част от поредица, а в приложение към изявлението е предоставена и таблица, в която са посочени имена, адреси, дати и места на провеждане на голяма част от срещите, включително на срещата от 27 февруари 1996 г. (съображение 44 от обжалваното решение).

214 Вече бе констатирано както въз основа на изявлението на InBev, така и на множество други доказателства, че срещите от тази поредица, са имали антиконкурентна цел (вж. точки 171—176 по-горе). Така, от една страна, съвкупността от улики, която доказва системния характер на срещите и тяхното антиконкурентно съдържание, и от друга страна, изявлението на InBev, което се ползва с висока доказателствена стойност, позволяват да се приеме, при липсата на доказателства за противното, че всички разглеждани срещи са имали за цел да ограничат конкуренцията, въпреки че липсват достатъчно доказателства за съдържанието на някои от тях.

215 Жалбоподателите поддържат по същество, че тази логика не може да се приложи при определянето на началната и крайната дата на нарушението, като изтъкват, че макар по принцип да може да се предположи, че нарушението се е осъществявало непрекъснато между две конкретни дати, що се отнася до началото и края на нарушението, тежестта на доказване е по-голяма и трябва да бъдат установени с преки доказателства.

216 В това отношение следва да се отбележи, че за да определи началната дата на нарушението, Комисията не се основава само на доказателствата относно срещата от 27 февруари 1996 г.

217 Всъщност в съображения 466—469 от обжалваното решение тя посочва по отношение на всеки един от разглежданите производители на бира, включително жалбоподателите, че са участвали в нарушението „най-малко в периода от 27 февруари 1996 г. до 3 ноември 1999 г.“. Освен това в съображение 56 от обжалваното решение тя уточнява, че според изявлението на InBev нарушението е започнало далеч преди 1996 г., а именно:

— „през 1990 г. или още по-рано“, що се отнася до обсъжданията на увеличенията на цените за „хорека“,

— „1993—1994 г.“, що се отнася до обсъжданията на отстъпките и на прехвърлянията между производителите на бира на местата за продажба,

— „1987 г.“, що се отнася до обсъжданията между Oranjeboom-Interbrew и Bavaria на бирата, продавана с търговска марка на дистрибутора.

218 Предвид високата доказателствена стойност на изявлението на InBev Комисията е могла да констатира, че разглежданото нарушение е започнало поне от датата на първите срещи през 1996 г., посочени в таблицата, приложена към изявлението на InBev, на които InBev участва поради закупуването му от Oranjeboom през 1995 г.

219 Следва да се припомни, че от изявленията на InBev е видно, че Heineken е играло роля в организацията на срещите „Catherijne“ от самото начало през 1993 г. или през 1994 г. Освен това бе доказано, от една страна, че Heineken е било представлявано на срещата от 27 февруари 1996 г., и от друга страна, че на следващата среща от 19 юни 1996 г. производителите на бира са провели обсъждания с антиконкурентен характер (вж. ръкописните бележки, посочени в съображение 67 от обжалваното решение и в точки 99 и 100 по-горе). Макар участието на Heineken в тази среща да не е доказано, от доказателствата относно срещата е видно, че е било обсъждано участието на Heineken в евентуално двуетапно увеличаване на цените.

220 Предвид тези съображения Комисията основателно е могла да констатира, че жалбоподателите са участвали в разглежданото нарушение поне от 27 февруари 1996 г.

221 Фактът, че в обжалваното решение не е отчетено съществуването на нарушение преди тази дата, всъщност е жест към адресатите на обжалваното решение. В това отношение трябва да се припомни, че Общият съд не следва да се произнася по законосъобразността или целесъобразността на този жест (вж. в този смисъл Решение по дело JFE Engineering и др./Комисия, точка 50 по-горе, точки 340 и 341).

222 При тези обстоятелства, тъй като става дума за среща, която е част от система от редовни срещи, чийто антиконкурентен характер е доказан надлежно, констатацията на началната дата на нарушението не може да се обори от доводите на жалбоподателите, изведени от липсата на достатъчно конкретни доказателства за съдържанието на срещата от 27 февруари 1996 г.

223 Следователно твърдението за нарушение, изведено от определянето на началната дата на нарушението, следва да се отхвърли.

— По определянето на датата на преустановяване на нарушението

224 Комисията приема 3 ноември 1999 г. за дата на преустановяване на нарушението по отношение на всички разглеждани производители на бира (съображения 466—469 от обжалваното решение), тъй като това е датата на последната среща „Catherijne“, за която Комисията разполага с преки доказателства за участието на четиримата производители на бира. Тази среща е посочена в хронологичната таблица, приложена към изявлението на InBev. В отговора на InBev на искане за информация от Комисията се казва, че срещата от 3 ноември 1999 г. е „среща Catherijne (въпроси „хорека“/комисия по дневния ред) [; к]акто винаги при консултациите „Catherijne“ говорихме главно за крайни споразумения и мирно съвместно съществуване“ (съображение 221 от обжалваното решение).

225 Жалбоподателите считат, че това изявление се опровергава от изявленията на директори на InBev, които са присъствали на срещата от 3 ноември 1999 г., от които те цитират следните откъси:

— „На 19 август 1999 г. присъствах на съгласуване. На 3 ноември 1999 г. се проведе среща, на която присъствах аз самият и г-н […]. Както в единия, така и в другия случай не сме обсъждали конкретно поведението на пазара. Срещата имаше по-скоро неформален характер“,

— „Има срещи на четиримата директора на „хорека“ (Heineken, Grolsch, Bavaria и Interbrew). Присъствах само на една от тези срещи — на 3 ноември 1999 г. в Enschede. Г-н […] ме заведе там, за да ме представи. Тази среща не беше особено съдържателна. Ставаше дума по-скоро за приятна среща без конкретен дневен ред. Бяха направени коментари от общ характер за отстъпките. Останах с впечатление, че вече от години съществува нещо като система от скàли или правило за отстъпките, но това така и не беше обсъдено конкретно. Говорихме само най-общо за глобалните размери на отстъпките, което беше повод за посочването на някои инциденти. Имам чувството, че скàлата не функционира. Всеки оператор определя собствената си стратегия. Може би имаше известен опит за сплашване, но въпреки това всеки действаше както намери за добре“.

226 Следва да се констатира, че противно на твърдяното от жалбоподателите, изявленията, на които те се позовават, не опровергават приетите от Комисията доказателствени елементи. Посочването на „крайни споразумения“ и на „мирно съвместно съществуване“, както и на „скàла“ и на „правилото за отстъпките“ ясно говори за координиране на размера на отстъпките, предоставени на клиентите от „хорека“. Единственото уточнение, съдържащо се в изявленията на директорите на InBev, се отнася до степента на подробност от обсъжданията, за която се твърди, че е ограничена до „коментари от общ характер“, както и до липсата на въздействие от тези обсъждания върху пазара, а именно факта, че „скàлата не функционира“. Вече бе посочено обаче, че нито общият характер на обсъжданията, нито липсата на въздействие върху пазара могат да опровергаят неправомерността на въпросната среща (вж. точки 69—71 по-горе).

227 Обстоятелството, че срещата от 3 ноември 1999 г. е част от система от анкиконкурентни срещи (вж. точки 203 и 204 по-горе) и че обсъжданите теми са свързани с по-ранни дискусии, които ограничават конкуренцията, показва освен това, че срещата е била свикана именно с цел да се осигурят необходимите условия за продължаване на тези обсъждания.

228 Във всички случаи, дори да се предположи, че съществува известно противоречие между изявленията на служителите на InBev, на които се позовават жалбоподателите, от една страна, и отговора на InBev на искането за предоставяне на информация, от друга страна, следва да се счете, че последният има по-голяма доказателствена сила предвид съдебната практика, според която изявление, направено от името на самото предприятие, се ползва с по-голяма достоверност от тази, която би могла да се придаде на отговора на член на персонала на това предприятие, независимо от неговото лично мнение и опит (Решение по дело LR AF 1998 г./Комисия, точка 90 по-горе, точка 45).

229 Следователно трябва да се отхвърли твърдението за нарушение, изведено от определянето на крайната дата на нарушението, и оттам и третото правно основание като цяло.

По първото правно основание, изведено от нарушение на принципа на добра администрация и на член 27 от Регламент № 1/2003, що се отнася до отказа на достъп до отговорите на изложението на възраженията на останалите засегнати предприятия

Доводи на страните

230 Жалбоподателите упрекват Комисията, че е отхвърлила искането им за достъп до отговорите на изложението на възраженията на останалите засегнати от производството страни и по този начин е нарушила правото им на защита. Според жалбоподателите от обжалваното решение е видно, че от тези отговори Комисията е извела доказателства, за да установи наличието на нарушението и за да обоснове окончателния размер на глобата и че в тях се съдържат оневиняващи доказателства, от които те са могли да се възползват. Следователно жалбоподателите изтъкват, че с оглед на принципа на равните процесуални възможности те е трябвало да могат да се запознаят с тези доказателства, за да изградят самостоятелно защитата си.

231 Жалбоподателите считат по-специално, че е трябвало да им бъде предоставен достъп до отговорите на Bavaria и на Grolsch, тъй като, както следва от обжалваното решение, производителите на бира са направили автентично тълкуване на документи, които впоследствие са били използвани като уличаващи и оневиняващи ги доказателства. Жалбоподателите посочват по-конкретно, че в съображение 75 от обжалваното решение Комисията се позовава на отговорите на Bavaria на изложението на възраженията, за да докаже, че те са присъствали на срещата от 19 юни 1996 г. Освен това в съображения 124—126 от обжалваното решение Комисията се позовавала на изведеното от отговорите на Bavaria тълкуване, за да докаже, че на срещата от 17 декември 1997 г. са били обсъждани цените на бирата. Накрая жалбоподателите изтъкват, че в съображение 135 от обжалваното решение Комисията препраща към съдържащите се в отговора на Bavaria твърдения като доказателство за определени уличаващи ги изявления, направени на срещата от 12 март 1998 г.

232 Жалбоподателите подчертават значението на достъпа до отговора на изложението на възраженията на InBev, тъй като според тях при приемането на обжалваното решение Комисията се е основала главно на неговите изявления. Като пример жалбоподателите посочват, че от съображение 476 от обжалваното решение, както и от кореспонденцията между Комисията и InBev от февруари 2006 г. следва, че в отговорите на изложението на възраженията на последното се съдържат оневиняващи доказателства.

233 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.

Съображения на Общия съд

234 Съгласно член 27, параграф 2 от Регламент № 1/2003 „[п]равото на защита на засегнатите страни се съблюдава в хода на цялото производство [; н]а тях се предоставя правото на достъп до материалите по делото пред Комисията при условия на зачитане на законния интерес на предприятията от опазване на техните търговски тайни […]“.

235 Съгласно постоянната съдебна практика правото на достъп до преписката, което произтича от правото на защита, предполага, че Комисията предоставя възможност на засегнатото предприятие да проучи всички документи, съдържащи се в преписката по разследването, които могат да бъдат относими към неговата защита (вж. в този смисъл Решение на Съда от 2 октомври 2003 г. по дело Corus UK/Комисия, C-199/99 P, Recueil, стр. I-11177, точки 125—128 и Решение на Общия съд от 29 юни 1995 г. по дело Solvay/Комисия, T-30/91, Recueil, стр. II-1775, точка 81).

236 Същите обхващат както уличаващите, така и оневиняващите документи, с изключение на търговските тайни на други предприятия, вътрешните документи на Комисията и други поверителни сведения (Решение по дело Aalborg Portland и др./Комисия, точка 51 по-горе, точка 68).

237 Що се отнася до уличаващите документи, несъобщаването на такъв документ представлява нарушение на правото на защита само ако засегнатото предприятие докаже, от една страна, че Комисията се е позовала на този документ в подкрепа на твърдението си за наличие на нарушение, и от друга страна, че това твърдение може да се докаже само чрез позоваване на този документ. Ето защо задача на засегнатото предприятие е да докаже, че резултатът, до който е достигнала Комисията в своето решение, е щял да бъде различен, ако този несъобщен документ трябва да бъде изключен като доказателство (Решение по дело Aalborg Portland и др./Комисия, точка 51 по-горе, точки 71—73).

238 За разлика от това, що се отнася до несъобщаването на оневиняващ документ, засегнатото предприятие трябва да докаже само, че неоповестяването на такъв документ е могло да повлияе в негов ущърб на развитието на производството и на съдържанието на решението на Комисията. Достатъчно е предприятието да докаже, че то е щяло да използва посочения документ за своята защита (Решение по дело Hercules Chemicals/Комисия, точка 44 по-горе, точка 81), доказвайки по-конкретно, че е могло да посочи елементи, които не съответстват на направените на стадия на изложението на възраженията изводи на Комисията и следователно е щяло да повлияе по някакъв начин на оценките в решението (вж. в този смисъл Решение по дело Aalborg Portland и др./Комисия, точка 51 по-горе, точка 75).

239 Освен това следва да се припомни, че изложението на възраженията е акт, чието предназначение е да очертае предмета на образуваното срещу дадено предприятие производство и да осигури ефективното упражняване на правото на защита (вж. Решение на Общия съд от 8 октомври 2008 г. по дело Schunk и Schunk Kohlenstoff-Technik/Комисия, T-69/04, Сборник, стр. II-2567, точка 80 и цитираната съдебна практика).

240 Именно от тази гледна точка изложението на възраженията е придружено от процесуални гаранции в приложение на принципа на зачитане на правото на защита, сред които е правото на достъп до документите от преписката на Комисията.

241 Отговорите на изложението на възраженията не са част от преписката по разследването в същински смисъл (Решение по дело Cimenteries CBR и др./Комисия, точка 195 по-горе, точка 380).

242 Що се отнася до документите, които не са част от преписката към момента на отправяне на уведомлението на изложението на възраженията, Комисията е длъжна да оповести тези отговори на други засегнати страни само ако те съдържат нови уличаващи или оневиняващи доказателства.

243 Освен това съгласно точка 27 от Известието на Комисията относно правилата за достъп до преписката на Комисията при производства по членове 81 [ЕО] и 82 [ЕО], членове 53, 54 и 57 от Споразумението за ЕИП и Регламент (ЕО) № 139/2004 на Съвета (ОВ C 325, 2005 г., стр. 7; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 220), по принцип страните нямат достъп до отговорите на изложението на възраженията на други страни, засегнати от разследването. Дадена страна има достъп до тези документи само ако те представляват нови доказателства — независимо дали са уличаващи или оневиняващи — и се отнасят до тези твърдения в изложението на възраженията на Комисията, които засягат въпросната страна.

244 В това отношение, що се отнася, от една страна, до новите уличаващи доказателства, постоянна съдебна практика е, че ако Комисията възнамерява да се позове на част от отговор на изложение на възраженията, за да установи наличието на нарушение, останалите участващи в тази процедура предприятия трябва да имат възможност да се произнесат по това ново доказателство (Решение на Общия съд по дело Cimenteries CBR и др./Комисия, точка 195 по-горе, точка 386 и Решение на Общия съд от 27 септември 2006 г., Avebe/Комисия, T-314/01, Recueil, стр. II-3085, точка 50).

245 Даден документ може да се счита за уличаващ само ако е използван от Комисията в подкрепа на констатирането на нарушение, извършено от предприятие. За да се установи нарушение на правото му на защита, не е достатъчно разглежданото предприятие да докаже, че не е могло да се произнесе в хода на административното производство по документ, използван в някоя част от обжалваното решение. Необходимо е то да докаже, че Комисията е използвала този документ в обжалваното решение като допълнително доказателство, за да приеме съществуването на нарушение, в което предприятието е участвало (Решение на Общия съд от 16 декември 2003 г. по дело Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied и Technische Unie/Комисия, T-5/00 и T-6/00, Recueil, стр. II-5761, точка 35).

246 В настоящия случай жалбоподателите поддържат, че доказателствата, изведени от отговорите на изложението на възраженията на Bavaria и на Grolsch, са били използвани от Комисията като нови уличаващи доказателства. В това отношение те се позовават на съображения 75, 124—126 и 135 от обжалваното решение.

247 Най-напред, що се отнася до съображение 75 от обжалваното решение, то се отнася до изведен от отговора на изложението на възраженията на Bavaria откъс, в който се посочва, че е „твърде възможно“ Heineken да е представлявано на срещата от 19 юни 1996 г. Макар обаче Комисията да е възприела този цитат, това не означава, че тя е посочила, че в преписката не се съдържа никакво доказателство за това. От въпросното съображение не следва, че Heineken действително е било представлявано на въпросната среща, а само че във всеки случай то е участвало в предходната среща и в последващите срещи.

248 При тези условия въпросният цитат, изведен от отговора на изложението на възраженията на Bavaria, не може да се счита за ново уличаващо доказателство.

249 По-нататък, що се отнася до съображения 124 и 126 от обжалваното решение, посветени на срещата от 17 декември 1997 г., трябва да се констатира, че от съображения 117—121 от обжалваното решение следва, че целта на тази среща е била определена въз основа на съдържащите се в преписката по разследването доказателства.

250 В това отношение в съображения 124 и 126 от обжалваното решение Комисията се позовава на предоставеното от Bavaria в отговора му на изложението на възраженията алтернативно тълкуване на тези доказателства единствено в стремежа си да отговори на доводите на засегнатото предприятие. Освен това от тези съображения следва, че предложеното от Bavaria тълкуване не е било счетено за приемливо и не е било възприето от Комисията.

251 Накрая, що се отнася до съображение 135 от обжалваното решение, в което се резюмира друго тълкуване на Bavaria относно свързаните със срещата от 12 март 1998 г. доказателства по преписката, следва да се отбележи, че посоченото тълкуване е било изрично отхвърлено в съображение 136 от обжалваното решение и че следователно не е могло да бъде възприето като допълнително уличаващо доказателство.

252 В светлината на тези съображения следва да се констатира, че жалбоподателите не са доказали, че Комисията е използвала допълнителни уличаващи доказателства, произтичащи от отговорите на останалите страни на изложението на възраженията.

253 Що се отнася, от друга страна, до новите оневиняващи доказателства, от съдебната практика следва, че Комисията не е длъжна да предостави достъп до тях по своя инициатива. В случаите, когато в хода на административното производство Комисията отхвърли искане на жалбоподателя за достъп до документи,

които не се съдържат в преписката по разследването, може да са констатира наличието на нарушение на правото на защита само ако се докаже, че административното производство е могло да доведе до различен резултат, ако жалбоподателят е имал достъп до въпросните документи в хода на това производство (Решение по дело Cimenteries CBR и др./Комисия, точка 195 по-горе, точка 383).

254 Освен това жалбоподателите не могат да се позоват на произтичащото от Решение по дело Aalborg Portland и др./Комисия, точка 51 по-горе (точка 126) съображение, според което Комисията не може сама да определя документите от полза за защитата на засегнатото предприятие. Посоченото съображение, което се отнася до съдържащите се в преписката пред Комисията документи, не може да се приложи към отговорите, дадени от други засегнати страни, на изложението на възраженията на Комисията.

255 Следователно, противно на поддържаното от жалбоподателите, зачитането на правото на защита по принцип не може да задължи Комисията да предостави въпросните отговори на други лица, за да могат те да се уверят в евентуалната липса на оневиняващи доказателства.

256 Доколкото жалбоподателите се позовават на наличието на оневиняващи доказателства в неоповестените отговори, те са тези, които трябва да представят първата улика за полезността на тези документи за тяхната защита.

257 По-конкретно те трябва да посочат потенциалните оневиняващи ги доказателства или да предоставят улика за тяхното съществуване и следователно за полезността им за нуждите на производството (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 27 септември 2006 г., Jungbunzlauer/Комисия, T-43/02, Recueil, стр. II-3435, точки 351—359).

258 В настоящия случай жалбоподателите изтъкват, че от съображение 476 от обжалваното решение, както и от кореспонденцията между Комисията и InBev след отговора на изложението на възраженията следва, че InBev е направило изявления, които могат да се тълкуват като оспорване, от една страна, на прилагането на тайните споразумения, и от друга страна, на съществуването или на продължителността на разглежданото нарушение.

259 В това отношение, от една страна, що се отнася до твърдяното изявление, че разглежданите тайни споразумения не са прилагани в действителност, следва да се припомни, че фактът, че в отговора си на изложението на възраженията останалите засегнати страни изтъкват по същество същите доводи като жалбоподателите, за да подчертаят, че картелът не е бил прилаган, не може да представлява оневиняващо доказателство (вж. в този смисъл Решение по дело Jungbunzlauer/Комисия, точка 257 по-горе, точка 353).

260 От друга страна, що се отнася до твърдяното изявление за оспорване на съществуването или продължителността на нарушението, следва да се отбележи, че в подкрепа на този довод жалбоподателите се позовават на писмо на юридическия съветник на InBev от 21 февруари 2006 г., изпратено в отговор на въпросите на Комисията, в което се посочва, че „[неговите] клиенти не са имали […] никакво намерение да минимизират по какъвто и да било начин ролята си в твърдените действия, нито да оспорват съществуването или продължителността на нарушението по същество“. Противно на това, което твърдят жалбоподателите обаче, единствено от това уточнение не следва, че в отговора на InBev на изложението на възраженията се съдържат изявления, които могат да представляват оневиняващи доказателства.

261 От гореизложеното следва, че жалбоподателите не са посочили оневиняващи ги доказателства, които да произтичат от отговорите на изложението на възраженията на останалите засегнати страни, и следователно не са представили никакви улики за полезността на тези отговори за тяхната защита.

262 Ето защо трябва да се отхвърли твърдението за нарушение, изведено от наличието на оневиняващи доказателства в разглежданите отговори.

263 С оглед на гореизложеното първото правно основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

По второто правно основание, изведено от нарушение на принципа на добра администрация, на „принципа на грижа“ и на принципа на състезателност, което произтича от твърдяната липса на грижливо и безпристрастно разследване

Доводи на страните

264 Жалбоподателите упрекват Комисията в това, че не е разгледала грижливо и безпристрастно всички релевантни в случая доказателства и че е използвала селективно доказателствата по преписката, за да подкрепи тезата си, че е извършено нарушение на член 81 ЕО.

265 Те изтъкват по-конкретно, че уличаващите доказателства на Комисията се основават на направените от InBev във връзка с искането му за освобождаване от глоба изявления, въпреки че тези изявления са неясни, противоречиви и не се основават единствено на направените от техните автори констатации, а съдържат отчасти и „сведения, получени от трети лица“.

266 Ето защо жалбоподателите поддържат, че по време на разследването Комисията е нарушила принципа на добра администрация, като не е зачела доводите им и като е отхвърлила по-конкретно предоставените от тях доказателства за това, че през разглеждания период нидерландският пазар на бира не се е развивал по начин, който показва наличието на ценови споразумения.

267 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.

Съображения на Общия съд

268 От постоянната съдебна практика следва, че сред предоставените от правния ред на Съюза гаранции в административните производства е по-конкретно задължението на компетентната институция да разгледа грижливо и безпристрастно всички относими към случая доказателства (Решение на Съда от 21 ноември 1991 г. по дело Technische Universität München, C-269/90, Recueil, стр. I-5469, точка 14).

269 В настоящия случай, що се отнася до твърдението, че Комисията не е разгледала доказателствата грижливо и безпристрастно, следва да се припомни, както вече бе констатирано при анализа на петото и шестото правно основание по-горе, че Комисията е посочила достатъчно доказателства за наличието на нарушение на член 81 ЕО, що се отнася до двата компонента на разглежданото нарушение (вж. точка 163 по-горе). При анализа на това правно основание Общият съд вече е разгледал възраженията на жалбоподателите срещу преценката на изявлението на InBev, както и елементите, посочени в рамките на административното производство, които имат за цел да докажат обратното.

270 По-конкретно, доколкото доводите на жалбоподателите са насочени към оспорване на доказателствената стойност на изявлението на InBev, доколкото то е неясно, противоречиво и в него се съдържат „сведения, получени от трети лица", те трябва да бъдат отхвърлени по съображенията, изложени в точки 70—90 по-горе, във връзка с анализа на петото и шестото правно основание.

271 При тези обстоятелства следва да се приеме, че доводите на жалбоподателите, изведени от твърдяната липса на пълно, грижливо и безпристрастно разследване, се покриват с доводите, разгледани във връзка с петото и шестото правно основание по-горе, и не следва да се разглеждат самостоятелно.

272 Следователно настоящото правно основание не може да бъде уважено.

По третото правно основание, изведено от нарушение на презумпцията за невиновност

Доводи на страните

273 Жалбоподателите изтъкват по същество нарушение на презумпцията за невиновност, поради това че по време на нидерландско телевизионно предаване отговарящият за конкуренцията член на Комисията е обявил, че „потребителите плащат прекалено скъпо за бирата си“, и по този начин е предрешил съществуването на картел на нидерландския пазар на бира.

274 Следователно жалбоподателите считат, че нарушението е било представено като установен факт още преди приключването на административното производство и дори преди те да могат да реагират на изложението на възраженията.

275 Освен това направеното от въпросния член на Комисията публично изявление не позволявало изтъкнатите от жалбоподателите в отговор на изложението на възражения доводи да бъдат разгледани от Комисията обективно и с необходимата безпристрастност.

276 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.

Съображения на Общия съд

277 Следва да се отбележи, че доводите на жалбоподателите, изведени от нарушение на презумпцията за невиновност, са ирелевантни за разрешаването на настоящия спор.

278 Всъщност съществуването на дадено нарушение трябва да се преценява единствено в зависимост от събраните от Комисията доказателства. Когато наличието на дадено нарушение действително е доказано в рамките на административното производство, доказателството за преждевременно изразеното от Комисията в хода на това административно производство убеждение, че нарушението е налице, не може да лиши от достоверност самото доказателство за нарушението (Решение по дело Cimenteries CBR и др./Комисия, точка 195 по-горе, точка 726).

279 Във всички случаи изявленията на член на Комисията в нидерландско телевизионно предаване, в които като пример за намеса на Комисията се посочва, че нидерландските потребители „плащат прекалено скъпо за бирата си“ поради поведението на производителите на бира, дори да са неудачни, не могат да докажат, че Комисията предварително е взела решението си.

280 Следва да се отбележи, че Комисията като колективен орган провежда разискванията си въз основа на проект за решение. В това отношение, противно на поддържаното от жалбоподателите, изявленията на посочения член на Комисията, в които се посочват действията на Комисията, по никакъв начин не означават, че Комисията вече е счела за доказана вината на производителите на бира.

281 Като се има предвид, че в изявлението на въпросния член на Комисията по никакъв начин не се говори за констатиране на вината на жалбоподателите, тези съображения не се обезсилват от изтъкнатото от жалбоподателите обстоятелство, че въпросните изявления са били направени, преди те да могат да реагират на изложението на възраженията. Следователно това обстоятелство не позволява да се заключи, че Комисията не е разгледала обективно и с необходимата безпристрастност отговорите на жалбоподателите на изложението на възраженията.

282 В светлината на тези съображения третото правно основание следва да се отхвърли като неоснователно.

По четвъртото правно основание, изведено от нарушение на разумния срок

Доводи на страните

283 Жалбоподателите поддържат, че обжалваното решение трябва да се отмени, поради това че както общата продължителност на производството, така и продължителността на всеки от неговите етапи, е надхвърлила значително това, което може да се счете за разумно. Те изтъкват по-конкретно, че не са могли да подготвят защитата си, тъй като в периода преди получаването на изложението на възраженията не е бил ясен точният предмет на разследването. Те поддържат и че предвид изтеклото време спомените за посочените от Комисията факти са избледнели.

284 Комисията посочва, че в съображения 497—500 от обжалваното решение тя изрично е признала, че продължителността на производството е била прекомерна и че поради това е предоставила извънредно намаляване на размера на наложената на жалбоподателите глоба. Освен това тя отбелязва, че макар спазването на разумен срок на провеждане на административните производства да е установена съдебна практика, превишаването на този срок може да обоснове отмяната на решение за констатиране на нарушение само ако е установено, че нарушаването на този принцип нарушава правото на защита на засегнатите предприятия.

285 В това отношение Комисията поддържа, че изпратеното на жалбоподателите решение за извършване на проверка от 17 март 2000 г. им е позволило, противно на това, което те твърдят, да се запознаят с по-голямата част от нарушението, както и с пазарите и периода, до които се отнася. Според Комисията това решение вече се позовава на антиконкурентните практики, свързани с определянето на цени, с разпределянето на пазари и/или с обмена на информация за нидерландския сектор на бира, както що се отнася до пазара на търговията на дребно, така и до пазара „хорека“. Доводът на жалбоподателите не бил допустим и поради детайлния характер на въпросите, които Комисията им отправя от 2001 г. нататък.

Съображения на Общия съд

286 Според установената съдебна практика спазването на разумен срок при провеждане на административните производства в областта на политиката на конкуренцията представлява общ принцип на правото на Съюза, чието спазване се гарантира от юрисдикциите на Съюза (Решение на Съда от 15 октомври 2002 г. по дело Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P—C-252/99 P и C-254/99 P, Recueil, стр. I-8375, точки 167—171 и Решение на Съда от 21 септември 2006 г. по дело Technische Unie/Комисия, C-113/04 P, Recueil, стр. I-8831, точка 40).

287 За целите на прилагане на този принцип следва да се провежда разграничение между двете фази на административното производство, а именно фазата на разследването, която предхожда изложението на възраженията, и тази, която съответства на останалата част от административното производство, като всяка от тях следва своя собствена вътрешна логика (Решение по дело Technische Unie/Комисия, точка 286 по-горе, точка 42).

288 Първата фаза, която продължава до изложението на възраженията, започва от момента, в който Комисията предприеме мерки, за да обвини дадено лице в извършване на нарушение, и трябва да позволи на Комисията да формира становище относно по-нататъшния ход на производството. От своя страна втората фаза обхваща периода от изложението на възраженията до приемането на крайното решение. Тя трябва да позволи на Комисията да се произнесе окончателно по твърдяното нарушение (Решение по дело Technische Unie/Комисия, точка 286 по-горе, точка 43).

— По продължителността на административното производство

289 В случая най-напред следва да се припомни, че в съображение 498 от обжалваното решение Комисията признава, че продължителността на административното производство е била прекомерна и че тя може да бъде упрекната за този факт.

290 Всъщност следва да се отбележи, че що се отнася до първата фаза на административното производство, тоест тази, която обхваща периода от връчването на жалбоподателите на решението за извършване на проверка през март 2000 г. до получаването изложението на възраженията през август 2005 г., е изминал значителен период от време, а именно 65 месеца.

291 Тъй като в хода на разследването проверките са направени през март и април 2000 г., общата продължителност на тази фаза на административното производство не може да бъде обоснована единствено с факта, че между 2001 г. и 2005 г. Комисията е изпратила на страните поредица от искания за предоставяне на информация.

292 Така при липсата на допълнителна информация или обосновка от страна на Комисията относно грижливото провеждане на разследването през този период, продължителността на първата фаза от производството трябва да се счита за прекомерна (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 16 декември 2003 г. по дело Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied и Technische Unie/Комисия, точка 245 по-горе, точка 77).

293 Втората фаза на административното производство, която обхваща периода от получаването на изложението на възраженията до приемането на обжалваното решение през април 2007 г., продължава 20 месеца, като по този начин и предвид липсата на допълнителна обосновка надхвърля обичайно необходимия за приемане на решението срок.

294 Следователно трябва да се констатира, че продължителността на разглежданото административно производство е прекомерна и е резултат от бездействието на Комисията, което води до нарушаване на принципа на разумния срок.

— По въздействието на прекомерната продължителност на административното производство върху законосъобразността на решението

295 От установената съдебна практика следва, че констатирането на нарушение на принципа на разумния срок може да доведе до отмяна на решение, с което се констатира нарушение, само ако продължителността на производството е оказала въздействие върху изхода от същото (вж. в този смисъл Решение по дело Technische Unie/Комисия, точка 286 по-горе, точка 48 и цитираната съдебна практика).

296 В настоящия случай жалбоподателите поддържат, на първо място, че прекомерната продължителност на първата фаза на административното производство е нарушила правото им на защита, поради това че до получаването на изложението на възраженията те не са могли да разберат с точност предмета на провежданото от Комисията разследване, което им е попречило да съберат оневиняващи доказателства.

297 В това отношение следва да се констатира, че жалбоподателите неправилно изтъкват, че не са успели да установят предмета на разследването до получаване на изложението на възраженията.

298 Всъщност, от една страна, в изпратеното на Heineken NV и Heineken Holding NV на 17 март 2000 г.решение за проверка се посочва, че разследването на Комисията се отнася до конкретни антиконкурентни практики, като „определянето на цени, разпределянето на пазари и/или обмена на информация за нидерландския сектор на бирата, както що се отнася до пазара на търговията на дребно, така и до пазара „хорека“. От друга страна, в изпратените на Heineken NV през октомври 2001 г. искания за предоставяне на информация се уточняват видът на срещите, датите и местата — предмет на провежданото от Комисията разследване.

299 Противно на твърдяното от жалбоподателите, тези известия са им позволили да се запознаят достатъчно точно с предмета на разследването, с нарушенията, в които могат да бъдат обвинени, както и със сегментите на съответния пазар и следователно са им позволили да определят и да съберат евентуални оневиняващи доказателства.

300 Освен това, макар да се позовават на довод, изведен от трудностите във връзка със събирането на някои оневиняващи доказателства, показващи, че личните спомени на съответните лица са станали по-неясни, жалбоподателите не подкрепят този довод с конкретни доказателства, и по-специално не уточняват кои са въпросните служители и причините, поради които позоваването на техните спомени е от ключово значение за упражняване на правото на защита, както и

обстоятелствата, поради които вече е невъзможно да се получи информация по друг начин (вж. в този смисъл Решение по дело Technische Unie/Комисия, точка 286 по-горе, точка 64).

301 Освен това по силата на общото задължение за полагане на грижа на всяко предприятие или сдружение на предприятия, жалбоподателите са длъжни да следят за доброто съхранение в техните регистри или архиви на документите, които позволяват да се проследи тяхната дейност, именно за да могат да разполагат с необходимите доказателства в случай на подаване на жалби по административен или по съдебен ред. Когато Комисията е изпратила до жалбоподателите искане за предоставяне на информация на основание член 11 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 година, Първи регламент за прилагане на членове [81 ЕО] и [82 ЕО] (ОВ 13, 1962 г., стр. 204; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 3), те a fortiori трябва да положат дължимата грижа и да вземат всички полезни мерки за съхраняване на доказателствата, с които биха могли разумно да разполагат (вж. в този смисъл Решение по дело Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied и Technische Unie/Комисия, точка 245 по-горе, точка 87).

302 При тези обстоятелства твърдението на жалбоподателите, че не са били уведомени от самото начало на разследването за предмета на същото и за евентуалните твърдения за нарушение на Комисията, поради което не са могли да подготвят защитата си и да съберат оневиняващите доказателства, с които разполагат, не може да бъде прието.

303 С оглед на гореизложеното следва да се констатира, че жалбоподателите не са доказали, че е било нарушено правото им на защита вследствие на прекомерната продължителност на административното производство.

304 Следователно четвъртото правно основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

По осмото правно основание, изведено от нарушението на член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003, на Насоките, на принципите на равно третиране, на правна сигурност, на пропорционалност и „на разумен характер“, както и на задължението за мотивиране на определянето на размера на глобата

Доводи на страните

305 Жалбоподателите оспорват начина, по който Комисията е изчислила основния размер на глобата в настоящия случай, и по-конкретно анализа ѝ на тежестта на нарушението, на диференцираното третиране, на приложения с възпираща цел коефициент на умножение и на увеличението на глобата на основание продължителността на нарушението. Те считат по същество, че нарушението не е трябвало да бъде квалифицирано като много тежко и че Комисията е нарушила задължението си за мотивиране, като не е посочила достатъчно причини, които обосновават някои етапи от определянето на крайния размер, като например последиците върху пазара. Освен това жалбоподателите изтъкват, че Комисията се е отклонила значително от по-ранната си практика по вземане на решения, по-конкретно що се отнася до Решение 2003/569/ЕО от 5 декември 2001 година относно производство по прилагане на член 81 [ЕО] (дело IV/37.614/F3 PO — Interbrew и Alken-Maes, ОВ L 200, 2003 г., стр. 1). Накрая според жалбоподателите, тъй като Комисията не е определила правилно продължителността на нарушението, следва да се намали основният размер на глобата.

306 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.

Съображения на Общия съд

307 Най-напред следва да се припомни, че съгласно член 23, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1/2003 с решение Комисията може да налага санкции на предприятия и на сдружения на предприятия, когато умишлено или поради небрежност те нарушават член 81 ЕО. Според същата разпоредба за всяко предприятие и сдружение на предприятия, участвали в нарушението, санкцията не може да надвишава 10 % от общия размер на оборота им за предходната стопанска година.

308 Освен това според постоянната съдебна практика Комисията разполага с право на широка преценка по отношение на методиката за изчисляване на глобите. Тази методика, описана в Насоките, съдържа различни елементи на гъвкавост, позволяващи на Комисията да упражни своето право на преценка в съответствие с разпоредбите на Регламент № 1/2003 (вж. в този смисъл Решение на Съда от 3 септември 2009 г. по дело Papierfabrik August Koehler и др./Комисия, C-322/07 P, C-327/07 P и C-338/07 P, Сборник, стр. I-7191, точка 112).

309 Освен това в области като определянето на размера на глоба, наложена на основание на Регламент № 1/2003, в които Комисията разполага с такава свобода на преценка, контролът за законосъобразността на тази преценка се свежда до контрол дали не е налице явна грешка в преценката (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 18 юли 2005 г. по дело Scandinavian Airlines System/Комисия, T-241/01, Recueil, стр. II-2917, точка 79).

310 Свободата на преценка на Комисията и границите, които тя ѝ е определила, обаче не засягат упражняването на пълната юрисдикция на съдилищата на Съюза (Решение по дело JFE Engineering и др./Комисия, точка 40 по-горе, точка 538), която им дава право да отменят, намалят или увеличат размера на наложената от Комисията глоба (вж. в този смисъл Решение на Съда от 8 февруари 2007 г. по дело Groupe Danone/Комисия, C-3/06 P, Сборник, стр. I-1331, точки 60—62).

311 По същество настоящото правно основание се състои от четири части, изведени, първо, от преценката на тежестта на разглежданото нарушение, второ, от диференцираното третиране и от определянето на началния размер, трето, от увеличаването на началния размер с цел възпиращо действие, и четвърто, от увеличаване на основание продължителността на нарушението.

312 Най-общо жалбоподателите се позовават и на твърдение за нарушение, изведено от нарушение на принципа на правната сигурност с оглед на непредвидимия характер на наложената им с обжалваното решение глоба.

— По първата част, изведена от преценката на тежестта на нарушението

313 Съгласно член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003 за определяне на размера на глобата се вземат предвид тежестта и продължителността на нарушението.

314 Според постоянната съдебна практика тежестта на дадено нарушение се определя, като се вземат предвид множество фактори, по отношение на които Комисията разполага с право на преценка, като специфичните обстоятелства в конкретния случай, контекста на нарушението и възпиращото действие на глобите (Решение на Съда от 28 юни 2005 г. по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, Recueil, стр. I-5425, точка 241, Решение на Съда от 24 септември 2009 г. по дело Erste Group Bank и др./Комисия, C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P и C-137/07 P, Сборник, стр. I-8681, точка 91).

315 По-конкретно, в съответствие с точка 1 A, първа алинея от Насоките, при оценяване на тежестта на нарушението трябва да бъдат взети предвид неговият характер, неговото действително отражение върху пазара, където това може да бъде определено, а също така и размерът на съответния географски пазар.

316 В рамките на неограничения си контрол обаче Общият съд е този, който следва да прецени дали размерът на наложената глоба е пропорционален на тежестта на нарушението и да съпостави тежестта на нарушението и изтъкнатите от жалбоподателите обстоятелства (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 25 октомври 2005 г. по дело Groupe Danone/Комисия, T-38/02, Recueil, стр. II-4407, точка 136).

317 Жалбоподателите изтъкват три оплаквания, с които оспорват определянето на тежестта на нарушението от Комисията. Първо, те възразяват срещу квалификацията на нарушението като много тежко с оглед на естеството и целта на тайното споразумение. Второ, те упрекват Комисията, че не е разгледала отражението на картела върху пазара и че е нарушила задължението си за мотивиране в това отношение. Трето, те считат, че противно на заключението на Комисията, размерът на съответния географски пазар е трябвало да бъде взет предвид като смекчаващо обстоятелство при определянето на тежестта на нарушението.

318 Във връзка с първото си твърдение за нарушение жалбоподателите изтъкват, че доколкото инкриминираното поведение се е ограничавало до обмена на общи гледни точки относно обстоятелствата на пазара и не под формата н съгласуване относно конкретно поведение, нарушението може да бъде квалифицирано само като незначително или като тежко. Освен това те поддържат, че в обжалваното решение Комисията се е отказала от множество елементи на нарушението в сравнение с изложението на възраженията.

319 Следва да се припомни, че съгласно точка 1 A, втора алинея, трето тире от Насоките за много тежки нарушения се считат по-специално „хоризонталните ограничения като „ценови картели“ и квоти за разпределяне на пазари“.

320 Освен това постоянна съдебна практика е, че картелите от този вид са една от най-тежките форми на засягане на конкуренцията, тъй като самата им цел е самото премахване на конкуренцията между предприятията, които ги прилагат, и по този начин противоречат на основните цели на Съюза (вж. в този смисъл Решение по дело Groupe Danone/Комисия, точка 316 по-горе, точка 147 и цитираната съдебна практика).

321 След като обаче Комисията с основание е констатирала, че жалбоподателите са участвали в нарушение, което се състои в съвкупност от споразумения и/или съгласувани практики, чиято цел е да ограничат конкуренцията на общия пазар, по-конкретно чрез координирането на цените и на ценовите увеличения и чрез разпределянето на клиентите, доводът на жалбоподателите, че нарушението не може да се счита за много тежко, не може да бъде уважен.

322 Следователно направената в съображение 442 от обжалваното решение констатация, че в настоящия случай нарушението трябва да бъде квалифицирано като много тежко по самото си естество, не е опорочена от грешки. Този извод не се засяга от факта, че някои от посочените в изложението на възраженията елементи на нарушението не са били взети предвид в обжалваното решение, тъй като в последното са изложени доказателства, които обосновават квалифицирането на нарушението като много тежко.

323 Във връзка с второто си твърдение за нарушение, свързано с отражението на картела върху пазара, жалбоподателите считат, че Комисията неправилно е квалифицирала нарушението като много тежко предвид липсата на чувствително отражение върху пазара. Те упрекват Комисията в това, че не е взела предвид констатациите в това отношение, които се съдържат в представения от тях в хода на административното производство експертен икономически доклад, резултатът от който бил потвърден и от друг експертен доклад, поръчан от тях след приемането на обжалваното решение. Освен това те поддържат, че Комисията е нарушила задължението си за мотивиране, като се е ограничила до твърдението,

че отражението на нарушението не може да бъде определено. Съображения 453 и 457 от обжалваното решение обаче водели до обратното заключение.

324 Следва да се припомни, че макар действителното отражение на нарушението върху пазара да е обстоятелство, което трябва да бъде взето предвид при преценката на тежестта на нарушението, то представлява само един от критериите, наред с други, а именно характерът на нарушението и размерът на географския пазар. Също така от точка 1 A, първа алинея от Насоките следва, че това отражение следва да бъде взето предвид, когато може да бъде определено.

325 Следва да се припомни и че хоризонталните ценови картели или картелите за подялба на пазари, каквото е разглежданото в настоящия случай нарушение, могат да бъдат квалифицирани като много тежки нарушения въз основа само на характера им, без Комисията да е длъжна да доказва действително отражение на нарушението върху пазара. Действителното отражение на нарушението е само един елемент сред други и ако може да бъде определено, то би позволило на Комисията да увеличи началния размер на глобата над вероятния минимален размер от 20 милиона евро (Решение на Съда от 3 септември 2009 г. по дело Prym и Prym Consumer/Комисия, C-534/07 P, Сборник, стр. I-7415, точки 74 и 75).

326 В настоящия случай в съображение 452 от обжалваното решение Комисията посочва следното:

„В рамките на това производство е невъзможно да се определи действителното отражение върху нидерландския пазар на съвкупността от споразумения, от които е съставено нарушението, и следователно Комисията не се позовава на конкретно отражение в съответствие с Насоките, според които действително отражение трябва да се вземе предвид, ако може да бъде определено [...] Ето защо при определянето на приложимите в случая глоби Комисията няма да вземе предвид отражението върху пазара."

327 По-нататък в съображение 455 от обжалваното решение, в което се съдържа изводът на Комисията за тежестта на нарушението, тя посочва следното:

„Предвид естеството на нарушението и факта, че то обхваща цялата територия на Нидерландия, предприятията — адресати на настоящото решение, са извършили много тежко нарушение на член 81 [ЕО]."

328 От тези части от решението следва, че за да определи тежестта на нарушението, Комисията не се е основала на действителното отражение на нарушението, а на неговото естество и на размера на съответния географски пазар.

329 В това отношение следва да се констатира, че предвид естеството на констатираното нарушение, което е насочено по-конкретно към координиране на цените и на ценовите увеличения, както и към инцидентно координиране на разпределянето на клиентите, Комисията с основание е могла да откаже да вземе предвид отражението на нарушението върху пазара.

330 При тези обстоятелства жалбоподателите не могат да упрекнат Комисията, че не е взела предвид предоставения от тях в рамките на административното производство експертен доклад в подкрепа на довода им, че нарушението не е имало отражение върху пазара.

331 Освен това, тъй като става дума за факултативен елемент при определянето на размера на глобата, който не е бил взет предвид в настоящия случай, жалбоподателите не могат валидно да упрекнат Комисията, че не е изложила изрично мотивите си относно констатацията, че конкретното отражение върху пазара не може да бъде определено.

332 Също така жалбоподателите неправилно поддържат, че от съображения 453 и 457 от обжалваното решение следва, че при определянето на размера на глобата Комисията всъщност е взела предвид отражението върху пазара.

333 Всъщност от съображение 452 от обжалваното решение следва ясно, че Комисията не е взела предвид въпросното отражение. Този извод не се опровергава от съдържащите се в съображения 453 и 457 от обжалваното решение мотиви на жалбоподателите. Така в съображение 453 от обжалваното решение Комисията се ограничава до това да оцени размера на съответния пазар, без да прецени отражението на нарушението върху този пазар. В съображение 457 от обжалваното решение тя се ограничава до това да припомни необходимостта от индивидуализиране на началните размери в рамките на диференцираното третиране с оглед на конкретната тежест на поведението на всяко едно от засегнатите предприятия.

334 Следователно второто твърдение за нарушение на жалбоподателите е необосновано.

335 С третото твърдение за нарушение, посветено на размера на съответния географски пазар, жалбоподателите посочват малката площ на Нидерландия и ограниченото значение на пазара на бира за икономиката ѝ като цяло. Освен това те поддържат, че единствено фактът, че общият пазарен дял на разглежданите производители на бира е над 90 % от нидерландския пазар, не пречи нарушението да бъде квалифицирано като незначително или тежко, по-специално в светлината на по-ранните решения на Комисията.

336 За да определи тежестта на нарушението, в съображение 453 от обжалваното решение Комисията взима предвид факта, че „общият пазарен дял на разглежданите предприятия на нидерландския пазар е над 90 %“. Комисията установява и че нарушението засяга едновременно сектора „хорека“ и сектора „домашна консумация“. Така тя заключава, че „90 % от целия нидерландски пазар на бира е бил предмет на картел“.

337 В това отношение от съдебната практика следва, че цялата територия на дадена държава членка е значителна част от общия пазар (Решение на Съда от 9 ноември 1983 г. по дело Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Комисия, 322/81, Recueil, стр. 3461, точка 28).

338 Така, като констатира, че нарушението засяга 90 % от нидерландския пазар на бира и че се отнася до всеки от основните търговски сектори в рамките на този пазар, Комисията правилно взема предвид размера на съответния географски пазар, за да квалифицира нарушението като много тежко.

339 Освен това трябва да се припомни, че нарушения като споразумения или съгласувани практики, насочени по-конкретно към определяне на цените или към разпределяне на пазарите, могат да бъдат квалифицирани като много тежки само въз основа на естеството им, без да е необходимо подобно поведение да се характеризира с определен географски обхват.

340 Освен това този извод се подкрепя от факта, че макар в съдържащото се в Насоките описание на тежките нарушения да се посочва, че „най-често става дума за хоризонтални или вертикални ограничения […], но прилагани по-стриктно, със значително влияние върху пазара и с последици в обширни области от общия пазар“, в описанието на много тежките нарушения обаче не се съдържа никакво изискване за конкретно влияние е върху пазара, нито за последици в конкретна географска зона (Решение от 25 октомври 2005 г. по дело Groupe Danone/Комисия, точка 316 по-горе, точка 150).

341 От това следва, че фактът, че размерът на съответния географски пазар е от национален мащаб в никакъв случай не пречи извършеното в настоящия случай нарушение да се квалифицира като много тежко.

342 Това разрешение се налага a fortiori и по отношение на твърдяното ограничено значение на пазара на бира за нидерландската икономика, тъй като размерът на продуктов съответния пазар по принцип не е елемент, който задължително трябва да се вземе предвид, а само един от многото значими елементи за преценката на тежестта на нарушението и определяне размера на глобата (вж. в този смисъл Решение на Съда от 25 януари 2007 г. по дело Dalmine/Комисия, C-407/04 P, Сборник, стр. I-829, точка 132).

343 В светлината на всички тези съображения третото твърдение за нарушение, както и първата част на настоящото правно основание като цяло, не могат да бъдат уважени.

— По втората част, изведена от определянето на началния размер и от прилагането на диференцирано третиране

344 Жалбоподателите оспорват началния размер на наложената им глоба, на първо място, като се позовават на нарушение на принципа на равно третиране предвид практиката по вземане на решения на Комисията, и по-специално предвид глобите, наложени на белгийските производители на бира с Решение 2003/569/ЕО. Като се позовават на нарушение на същия принцип, те посочват и някои решения на Комисията относно нарушения, засягащи пазара на една-единствена държава членка, които са довели до квалифициране на нарушението като „тежко“ или до определянето на начални размери, които са по-малки от определените в настоящия случай.

345 Най-напред следва да се подчертае, от една страна, че по-ранната практика на Комисията по вземане на решения не служи за правна основа на глобите в областта на конкуренцията (Решение на Общия съд от 30 септември 2003 г. по дело Michelin/Комисия, T-203/01, Recueil, стр. II-4071, точка 292), и от друга страна, че в рамките на Регламент № 17 и на Регламент № 1/2003 Комисията

разполага със свобода на преценка при определяне на размера на глобите, за да насочва поведението на предприятията към спазване на правилата на конкуренцията (Решение на Общия съд от 29 април 2004 г. по дело Tokai Carbon и др./Комисия, T-236/01, T-239/01, T-244/01—T-246/01, T-251/01 и T-252/01, Recueil, стр. II-1181, точка 216) и за да може във всеки момент да адаптира равнището на глобите към нуждите на тази политика (Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, точка 314 по-горе, точка 169).

346 В настоящия случай размерът на наложената на жалбоподателите глоба е бил определен с оглед на тежестта и продължителността на нарушението в съответствие с член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003. В това отношение жалбоподателите не могат да изведат валиден довод единствено от факта, че в по-ранната си практика по вземане на решения Комисията е санкционирала подобни действия, като е налагала глоби, по-ниски от наложените в настоящия случай.

347 При тези обстоятелства жалбоподателите не могат да се позоват и на нарушение на принципа на равно третиране. Всъщност Съдът многократно е постановявал, че по-ранната практика на Комисията не служи като правна основа на глобите в областта на конкуренцията, и че решенията по други дела само насочват към евентуалното наличие на дискриминация, тъй като е малко вероятно присъщите на тези дела обстоятелства, като пазарите, стоките, предприятията и съответните периоди, да са идентични (вж. Решение по дело Erste Group Bank и др./Комисия, точка 314 по-горе, точка 233, и цитираната съдебна практика).

348 В това отношение, що се отнася до доводите на жалбоподателите относно квалификацията на нарушението и размера на глобите, наложени с решенията относно определени нарушения, които засягат само пазара на дадена държава членка, следва да се отбележи, че с изключение на последното обстоятелство жалбоподателите не оспорват идентичността на нарушенията, що се отнася по-конкретно до засегнатите стоки, предприятия и

периоди. Следователно тези доводи не са достатъчни, за да се установи твърдяното дискриминационно третиране.

349 Що се отнася до Решение 2003/569/ЕО, жалбоподателите изтъкват нарушение на принципа на равно третиране, като се позовават на факта, че глобите, наложени на съответните белгийски производители на бира, са били значително по-малки от тези, наложени с обжалваното решение, макар че нито между естеството на нарушенията, нито между условията на съответния пазар съществуват разлики, които да обосноват това отклонение.

350 В това отношение следва да се припомни, че Комисията преценява тежестта на нарушенията в зависимост от много фактори, които не произтичат от задължителен или изчерпателен списък с критерии, които следва да се вземат предвид, и че освен това тя не е длъжна да приложи точна математическа формула, независимо дали става дума за общия размер на наложената глоба или за нейните отделни съставни части (вж. Решение на Общия съд от 13 януари 2004 г. по дело JCB Service/Комисия, T-67/01, Recueil, стр. II-49, точки 187 и 188 и цитираната съдебна практика).

351 При тези обстоятелства прякото съпоставяне на наложените на адресатите на две отделни решения относно различни нарушения глоби, може да доведе до изопачаване на специфичните функции на отделните етапи от изчисляването на дадена глоба. Всъщност окончателните размери на глобите отразяват конкретните специфични обстоятелства на всеки картел, както и оценките на всеки отделен случай.

352 От всичко гореизложено следва, че що се отнася до размера на наложените глоби, положението на жалбоподателите не е сходно с това на предприятията — адресати на посочените по-ранни решения.

353 Предвид тези обстоятелства твърдението за нарушение, изведено от нарушението на принципа на равно третиране с оглед на по-ранната практика по вземане на решения на Комисията, трябва да се отхвърли.

354 На второ място, жалбоподателите поддържат, че Комисията е приложила диференцирано третиране, като е изходила от погрешна предпоставка и като е нарушила принципите „на разумния характер“, на равно третиране и на пропорционалност и не е мотивирала в достатъчна степен решението си в това отношение.

355 В това отношение, от една страна, жалбоподателите неправилно твърдят, че Комисията е приложила диференцирано третиране въз основа на действителното отражение на нарушението върху пазара, в противоречие със съдържащия се в съображение 452 от обжалваното решение извод, че въпросното отражение не е било взето предвид.

356 Всъщност доводът на жалбоподателите е резултат от неправилното тълкуване на съображение 457 от обжалваното решение, в което се припомня единствено изразеното в точка 1 A, шеста алинея от Насоките съображение, че в случай на нарушение с определена тежест, в което участват няколко предприятия като картелите, може да се претегли общият начален размер, за да се определи конкретният начален размер, като се вземе предвид конкретната тежест и следователно действителното отражение на неправомерното поведение на всяко предприятие върху конкуренцията, по-специално когато е налице значителна несъразмерност по отношение на глобата на предприятията, извършили същия вид нарушение.

357 Обратно на това, което твърдят жалбоподателите, отчитането на „конкретната тежест и следователно на действителното отражение на неправомерното поведение на всяко предприятие върху конкуренцията“ е свързано с разпределянето на членовете на даден картел в групи с оглед на техния пазарен дял в определен референтен период и не налага отчитането на отражението на нарушението като цяло върху пазара.

358 Обратно на това, което посочват жалбоподателите, прилагането на диференцирано третиране въз основа на тази разпоредба не изисква отчитането на реалното отражение на нарушението върху пазара и следователно не е необходимо Комисията да констатира, че разглежданото нарушение е имало такова отражение.

359 От друга страна, като се позовават на нарушение на принципите „на разумния характер“ и на равно третиране, предвид факта че InBev е било освободено от глоба, жалбоподателите се ограничават до това да изтъкнат вече отхвърлените в точки 70—90 по-горе доводи, изведени от твърдения неясен и противоречив характер на изявлението на InBev.

360 Що се отнася до твърдяната непълнота на мотивите за прилагане на диференцираното третиране, следва да се отбележи, че съществено процесуално изискване да се изложат мотиви относно начина на изчисляване на глобата е изпълнено, когато в своето решение Комисията посочва факторите, които е взела предвид, за да определи тежестта и продължителността на нарушението (вж. решение по дело Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, точка 286 по-горе, точка 463 и цитираната съдебна практика).

361 В случая от съображение 458 от обжалваното решение следва, че за да определи конкретния начален размер на глобата на жалбоподателите, Комисията се е позовала на продажбите на бира в Нидерландия през последната пълна календарна година на нарушението, а именно 1998 г. С оглед на относителната им тежест на пазара жалбоподателите са класирани в първа категория с мотива, че реализираните от тях продажби на бира превишават многократно тези на останалите производители на бира.

362 Доколкото Комисията посочва броя на реализираните от жалбоподателите през 1998 г. продажби като основание за включването им в първа категория, твърдението на жалбоподателите, изведено от нарушение на задължението за мотивиране, не може да бъде прието. В това отношение изложените в съображение 458 от обжалваното решение съображения са достатъчни, за да позволят на жалбоподателите да се запознаят с мотивите на обжалваното решение в това

отношение, а на Общия съд — да разполага с достатъчно данни, за да упражни своя контрол (в този смисъл вж. Решение на Съда от 22 май 2008 г. по дело Evonik Degussa/Комисия и Съвет, C-266/06 P, непубликувано в Сборника, точка 103).

363 Накрая следва да се отбележи, че възприетият от Комисията в това отношение подход е напълно съвместим с установените от Насоките и от цитираната по-горе съдебна практиката критерии, тъй като броят на продажбите, реализирани в определен референтен период от участвалите в нарушението предприятия, е полезно указание за тежестта на всяко едно от тях на пазара. Следователно определянето на началния размер на глобата посредством този подход не може само по себе си да доведе до нарушение на принципа на пропорционалност.

364 С оглед на гореизложеното следва да се заключи, че Комисията не е нарушила посочените от жалбоподателите принципи, като е определила началния размер и като е приложила диференцирано третиране и не е нарушила задължението си за мотивиране в това отношение.

365 Следователно втората част на настоящото правно основание трябва да се отхвърли.

— По третата част, изведена от увеличаването на размера на глобата с оглед на възпиращия ефект

366 Жалбоподателите поддържат, че като е приложила въпросния коефициент за умножение, Комисията е нарушила принципите на равно третиране, на пропорционалност и на правна сигурност.

367 Следва да се припомни, че за да определи размера на глобата, Комисията трябва да държи сметка за нейния възпиращ ефект (Решение на Съда 7 юни 1983 г. по дело Musique Diffusion française и др./Комисия, 100/80—103/80, Recueil, стр. 1825, точка 106 и Решение на Общия съд от 27 септември 2006 г. по дело Archer Daniels Midland/Комисия, T-329/01, Recueil, стр. II-3255, точка 63).

368 В това отношение Комисията може да вземе предвид по-конкретно размера и икономическата мощ на съответното предприятие (вж. в този смисъл Решение по дело Musique Diffusion française и др./Комисия, точка 367 по-горе, точка 120 и Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, точка 314 по-горе, точка 243).

369 Освен това в точка 1 A, четвърта алинея от Насоките се предвижда, че е необходимо да бъде взет предвид ефективният икономически капацитет на нарушителите за нанасяне на значителни вреди на други оператори, и по-специално на потребителите, и да се определи глоба в размер, който гарантира, че тя има сериозен възпиращ ефект.

370 В настоящия случай, в съответствие с тези съображения, Комисията посочва, че е подходящо да се определи такъв размер на глобите, който да гарантира достатъчен възпиращ ефект предвид размера на всяко от предприятията (съображение 463 от обжалваното решение).

371 В същото съображение Комисията приема, че с оглед на размера на Heineken, който личи от световния му оборот за предхождащата приемането на обжалваното решение финансова година, за която са налице данни, към началния размер на глобата на жалбоподателите следва да се приложи коефициент за умножение 2,5.

372 В това отношение, що се отнася до довода на жалбоподателите за прилаганите в по-ранните решения на Комисията коефициенти, следва още да се напомни, че Комисията разполага със свобода на преценка при определяне на размера на глобите с цел да насочи поведението на предприятията към спазване на правилата в областта на конкуренцията. Обстоятелството, че в миналото Комисията е прилагала глоби с определен размер за определени видове нарушения, не може да я лиши от възможността по всяко време да увеличи този размер, за да гарантира прилагането на политиката в областта на конкуренцията и да засили възпиращия ефект на глобите (вж. решение на Общия съд от 8 октомври 2008 г. по дело SGL Carbon/Комисия, T-68/04, Сборник, стр. II-2511, точка 49 и цитираната съдебна практика).

373 Следователно фактът, че в по-ранната си практика по вземане на решения Комисията е прилагала по-малки коефициенти към предприятия със сходен на Heineken размер, не може да доведе нито до непропорционален и дискриминационен характер на разглежданото увеличение, нито до нарушение на принципа на правната сигурност.

374 Що се отнася до твърдяното нарушение на задължението за мотивиране, следва да се констатира, че като се позовава, от една страна, на необходимостта от определяне на глоби в размер, който гарантира достатъчен възпиращ ефект, и от друга страна, на размера на Heineken, който личи от значителния му световен оборот (съображение 463 от обжалваното решение), Комисията е посочила надлежно доказателствата, които е взела предвид, за да увеличи началния размер на глобите на жалбоподателите с цел да осигури техния възпиращ ефект, като по този начин им е позволила да се запознаят с приетите с оглед на конкретното им положение мотиви за това увеличение и да отстояват правата си, както и на съда — да упражни своя контрол.

375 Всъщност в мотивите относно размера на глобата Комисията не е длъжна да посочва цифровите данни, от които се е ръководила — по-специално по отношение на търсения възпиращ ефект — при упражняването на правото си на преценка (вж. в този смисъл Решение на Съда от 16 ноември 2000 г. по дело

Cascades/Комисия, C-279/98 P, Recueil, стр. I-9693, точки 39—48 и Решение на Общия съд от 27 септември 2006 г. по дело Akzo Nobel/Комисия, T-330/01, Recueil, стр. II-3389, точка 125).

376 Освен това, що се отнася до правилно извършената преценка на размера и икономическата мощ на разглежданото предприятие, жалбоподателите неправилно поддържат, че Комисията е била длъжна да вземе предвид други обстоятелства като естеството на нарушението, твърдяната липса на отражение върху пазара, фактът, че преди нарушението е било преустановено още преди започване на разследването или че административното производство е било с прекомерна продължителност.

377 С оглед на гореизложеното третата част от настоящото правно основание трябва да се отхвърли.

— По четвъртата част, изведена от увеличението на основание продължителността на нарушението

378 В съображение 466 от обжалваното решение Комисията констатира, че Heineken е участвало в нарушението най-малко в периода от 27 февруари 1996 г. до 3 ноември 1999 г., а именно в продължение на три години и осем месеца. Поради това началният размер на глобата на жалбоподателите е бил увеличен с 35 %, тоест с 10 % за всяка пълна година от нарушението и с 5 % за оставащия период от шест или повече месеца.

379 Жалбоподателите поставят под съмнение тази преценка, като оспорват констатациите на Комисията относно началната и крайната дата на разглежданото нарушение.

380 Следва да се припомни, както вече бе констатирано във връзка с анализа на седмото правно основание в точки 210—229 по-горе, че Комисията с основание е определила, че жалбоподателите са участвали в нарушението в периода от 27 февруари 1996 г. до 3 ноември 1999 г. В това отношение приложеното от Комисията увеличение от 35 % на началния размер на глобата не може да бъде оспорвано.

381 Ето защо четвъртата част, изведена от продължителността на нарушението, не може да бъде уважена.

— По твърдяното нарушение на принципа на правната сигурност

382 Жалбоподателите изтъкват, че така както е определен от Комисията размерът на глобата не може да бъде предвиден, дори приблизително.

383 Следва да се напомни, че принципът на правната сигурност представлява общ принцип на правото на Съюза, който изисква в частност правната уредба, която води до неблагоприятни последици за частноправните субекти, да бъде ясна и точна, а нейното прилагане — предвидимо за правните субекти (вж. Решение на Общия съд от 5 април 2006 г. по дело Degussa/Комисия, T-279/02, Recueil, стр. II-897, точка 66 и цитираната съдебна практика).

384 Производен от този принцип е принципът за законоустановеност на нарушенията и наказанията, който изисква законът да определя ясно нарушенията и наказанията, с които те се санкционират (Решение по дело Evonik Degussa/Комисия и Съвет, точка 362 по-горе, точка 39).

385 В това отношение следва да се припомни, че макар член 23, параграфи 2 и 3 от Регламент № 1/2003 да предоставя на Комисията широка свобода на преценка, той все пак ограничава неговото упражняване, като въвежда обективни критерии, към които тя трябва да се придържа. По този начин, от една страна, размерът на глобата, която може да бъде наложена, има предел, който може да бъде изразен в цифри и е абсолютен, така че максималният размер на глобата, която може да бъде наложена на дадено предприятие, може да бъде определен предварително. От друга страна, упражняването на това право на преценка е ограничено и от правилата за поведение, които Комисията сама си е наложила в Насоките, като административната практика на Комисията подлежи на пълен съдебен контрол от съдилищата на Съюза. По този начин съобразителният оператор може, като при нужда потърси услугите на юридически съветник, да предвиди достатъчно точно методиката на изчисление и размера на глобите, които могат да му бъдат наложени за определено поведение, и фактът, че този оператор не може предварително да узнае с точност равнището на глобите, които Комисията ще наложи във всеки конкретен случай, не може да представлява нарушение на принципа за законоустановеност на наказанията (вж. в този смисъл Решение по дело Evonik Degussa/Комисия и Съвет, точка 362 по-горе, точки 50—55).

386 Освен това предприятията, по отношение на които е образувано административно производство, което може да доведе до налагането на глоба, трябва да отчитат възможността, че във всеки момент Комисията може да реши да увеличи размера на глобите в сравнение с прилагания в миналото (Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, точка 314 по-горе, точки 229 и 230). Следователно фактът, че Комисията може във всеки момент да преразгледа общия размер на глобите във връзка с прилагането на друга политика в областта на конкуренцията е разумно предвидим от съответните предприятия (вж. в този смисъл Решение по дело Archer Daniels Midland/Комисия, точка 367 по-горе, точка 48).

387 Тези съображения са приложими с още по-голяма сила в настоящия случай, когато става дума за много тежко по естеството си нарушение, съставено от действия, чиято неправомерност неколкократно е потвърдена от Комисията.

388 Така, макар жалбоподателите да не са могли да определят предварително и точно размера на глобите, които Комисията ще наложи в настоящия случай, като се има предвид именно настъпилото след неправомерните действия увеличение на общия размер на глобите, това обстоятелство не означава, че е налице нарушение на принципите на правната сигурност и на законосъобразността на наказанията, тъй като, както бе констатирано във връзка с анализа на настоящото правно основание, Комисията е упражнила правото си на преценка, спазвайки както съдържащата се в член 23, параграфи 2 и 3 от Регламент 1/2003 правна уредба, така както е уточнена от практиката на Съда и на Общия съд, така и правилата за поведение, които самата тя си е наложила в Насоките.

389 Следователно настоящото твърдение за нарушение, както и осмото правно основание като цяло трябва да бъдат отхвърлени като неоснователни.

По деветото правно основание, изведено от неотчитането на смекчаващи обстоятелства

Доводи на страните

390 На първо място, жалбоподателите поддържат, че фактът, че за дата на преустановяване на нарушението се счита 3 ноември 1999 г., докато проверките на Комисията са били извършени едва на 22 и 23 март 2000 г., е трябвало да бъде отчетен от Комисията, за да намали основния размер на глобата.

391 На второ място, жалбоподателите изтъкват, че в периода на нарушението те не са увеличавали цените си в сектора „домашна консумация“. По този начин

инкриминираното координиране не било приложено. Предвид обстоятелството, че 62 % от бирата се продава посредством канала за домашна консумация, неприлагането на това координиране било доказано за по-голямата част от техните продажби. Освен това сложността и липсата на прозрачност в сектора „хорека“ правели невъзможно осъществяването на истинско споразумение или на истинско съгласувано ограничаване на конкуренцията.

392 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.

Съображения на Общия съд

393 Във връзка с настоящото правно основание жалбоподателите поддържат по същество, че Комисията е нарушила Насоките, тъй като не е отчела в достатъчна степен смекчаващите обстоятелства, произтичащи, първо, от преустановяването на нарушението още преди намесата на Комисията, и второ, от неприлагането в действителност на разглежданите незаконни споразумения.

394 На първо място, що се отнася до първото обстоятелство, следва да се припомни, че в съответствие с точка 3 от Насоките определеният от Комисията основен размер на глобата се намалява, по-конкретно когато инкриминираното предприятие преустанови нарушението веднага след намесата на Комисията.

395 Предоставянето на подобно намаление на основния размер на глобата е свързано с обстоятелствата по конкретен случай, които могат да накарат Комисията да не го предостави на предприятие, страна по незаконно споразумение. При това положение да се признае ползването на смекчаващо обстоятелство в

ситуации, при които едно предприятие е страна по явно незаконно споразумение, за което е знаело или не е могло да не знае, че съставлява нарушение, би могло да насърчи предприятията да продължат действието на тайно споразумение възможно най-дълго с надеждата, че тяхното поведение никога няма да бъде разкрито, като същевременно знаят, че ако поведението им бъде разкрито, биха могли да очакват намаляване на глобата, ако тогава преустановят нарушението. Подобно признаване би лишило наложената глоба от всякакъв възпиращ ефект и би накърнило полезния ефект на член 81, параграф 1 ЕО (Решение на Съда от 9 юли 2009 г. по дело Archer Daniels Midland/Комисия, C-511/06 P, Сборник, стр. I-5843, точки 104 и 105).

396 Всъщност, тъй като става дума за смекчаващо обстоятелство, което предвид полезния ефект на член 81, параграф 1 ЕО трябва да се тълкува стеснително, единствено особените обстоятелства на конкретния случай могат да обосноват неговото отчитане (Решение на Общия съд от 27 септември 2006 г. по дело Archer Daniels Midland/Комисия, T-59/02, Recueil, стр. II-3627, точки 337 и 338).

397 По-конкретно преустановяването на умишлено нарушение не може да се счита за смекчаващо обстоятелство, когато е предизвикано от намесата на Комисията (Решение от 27 септември 2006 г. по дело Archer Daniels Midland/Комисия, T-59/02, точка 396 по-горе, точка 341 и цитираната съдебна практика).

398 Следователно жалбоподателите изтъкват аргумент a fortiori въз основа на погрешна предпоставка, като посочват, че въпросното смекчаващо обстоятелство трябва да бъде предоставено на още по-голямо основание в случай на преустановяване на нарушението преди намесата на Комисията.

399 Освен това, дори да се предположи, че тези съображения не се прилагат със същата сила, когато нарушението е преустановено преди намесата на Комисията по инициатива на нарушителя, признаването на въпросното смекчаващо

обстоятелство по принцип не е подходящо предвид умишлените действия, чиято незаконосъобразност е била потвърдена неколкократно от Комисията.

400 Ето защо в съображение 475 от обжалваното решение Комисията с основание е могла да посочи, че тъй като в случая става дума за много тежко по естеството си и явно незаконосъобразно нарушение, фактът, че дадено предприятие е преустановило инкриминираното поведение преди намесата на Комисията, не следва да се счита за смекчаващо обстоятелство.

401 Освен това, макар жалбоподателите да изтъкват, че в миналото Комисията е имала различна позиция относно въпросното смекчаващо обстоятелство, следва да се припомни, че съгласно установената съдебна практика, единствено фактът, че в по-ранната си практика по вземане на решения Комисията е приемала, че определени елементи представляват смекчаващо обстоятелство за целите на определянето на размера на глобата, не означава сам по себе си, че тя е длъжна да направи същата преценка в последващо решение (Решение от 25 октомври 2005 г. по дело Groupe Danone/Комисия, точка 316 по-горе, точка 395).

402 Предвид тези съображения доводите на жалбоподателите, насочени към признаването като смекчаващо обстоятелство на преустановяването на неправомерното им поведение преди намесата на Комисията, не могат да бъдат уважени.

403 На второ място, що се отнася до твърдяното смекчаващо обстоятелство, произтичащо от неприлагането на споразуменията в действителност, следва да се провери дали изтъкнатите от жалбоподателите обстоятелства са от естество да установят, че през периода, в който са се присъединили към неправомерните споразумения, те действително са се отклонили от тяхното прилагане, като са възприели конкурентно поведение на пазара, или поне че явно и съществено са нарушили задълженията, насочени към прилагането на този картел, до степен да затруднят самото му функциониране (вж. в този смисъл Решение на Общия

съд от 15 март 2006 г. по дело Daiichi Pharmaceutical/Комисия, T-26/02, Recueil, стр. II-713, точка 113).

404 В това отношение в съображение 477 от обжалваното решение Комисията посочва, че нито един от участниците не е доказал, че се е отклонил от прилагането на разглежданите споразумения, тъй като инцидентното неизпълнение не е равнозначно на „пълно и цялостно отхвърляне на сключените споразумения“.

405 Жалбоподателите възразяват срещу тези съображения, като посочват, че Heineken не е увеличавало цените си в сектора „домашна консумация“ в периода на нарушението, а що се отнася до сектора „хорека“, структурата на пазара е толкова сложна, че било невъзможно да се постигне истинско споразумение и то a fortiori да бъде изпълнено.

406 В това отношение те се позовават на приложените към жалбата икономически доклади, от които следвало по-конкретно, че те не са увеличавали цените си в сектора „домашна консумация“ в периода на нарушението, че посоченият сектор се характеризира с конкуренция между производителите на бира, със значителни прехвърляния на пазарни дялове, с висока покупателна способност на потребителите и с увеличаване на обема на отстъпките, и че що се отнася до сектора „хорека“, те са увеличили цените си през 1996 г. и 1997 г., като общото увеличение на цените в този сектор в периода на нарушението е по-малко от средното увеличение на цените в дългосрочен план и структурата на пазара води до конкуренция за новите и „свободни“ обекти „хорека“, съпроводена от значителни прехвърляния на пазарни дялове между производителите на бира.

407 Освен това жалбоподателите упрекват Комисията, че не е разгледала правилните ценови данни, и по-специално че не е отчела неприлагането на споразуменията за всяко предприятие поотделно.

408 Комисията отрича да е констатирала в обжалваното решение, че разглежданото тайно споразумение е довело до ефективни увеличения на цените. Тя счита, че фактът, че е доказано участието на жалбоподателите в координирането на цените, е достатъчен, за да се отхвърли доводът им, изведен от неприлагането на въпросните споразумения.

409 Трябва да се отбележи, че този довод на Комисията не може да бъде приет. Всъщност, макар единствено обстоятелството, че дадено предприятие не изпълнява незаконните споразумения, да не може да освободи това предприятие от отговорност, то все пак е обстоятелство, което трябва да се вземе предвид като смекчаващо обстоятелство при определянето на размера на глобата.

410 В настоящия случай обаче следва да се приеме, както следва от съображения 349—354 от обжалваното решение и както бе потвърдено при анализа на петото и шестото правно основание по-горе, че разглежданото нарушение представлява сложен картел, прилаган чрез споразумения и съгласувани практики, които са част от общия план на картела, прилаган в продължение на дълъг период от време и имащ за цел запазването на статуквото и ограничаването на конкуренцията. Участниците в този картел са координирали цените и увеличенията на цените на бирата в Нидерландия, по-специално в сектора „хорека“, като са ограничавали отстъпките, в сектора „домашна консумация“ и цените на бирата, продавана с търговска марка на дистрибутора. Тайното споразумение е включвало и съгласувания относно разпределянето на клиенти, както от сектора „хорека“, така и от сектора „домашна консумация“, що се отнася до бирата, продавана с търговска марка на дистрибутора. Участниците в картела са заздравявали позицията си пред своите клиенти, а именно супермаркетите в сектора „домашна консумация“ и местата за продажба в сектора „хорека“, като са провеждали

редовни и тесни консултации и са водили преговори по всички чувствителни за конкуренцията въпроси, с цел да постигнат увеличаване на цените или поне тяхното стабилизиране, както и да ограничат броя и последиците от смяната на производителите на бира от клиентите в сектора „домашна консумация“.

411 Като се има предвид наличието на този общ план, който се проявява в рамките на тайните умишлени срещи, провеждани в течение на значителен период от време, изтъкнатите от жалбоподателите елементи, насочени главно към установяване на липсата на действителни увеличения на цените, не са достатъчни, за да докажат, че жалбоподателите са се отклонили от прилагането на съвкупността от разглежданите споразумения или поне че явно и съществено са нарушили задълженията по прилагането на тези споразумения, до степен да затруднят самото функциониране на картела.

412 Що се отнася до твърдените данни за наличието на конкурентно поведение в разглежданите сектори, произтичащи от приложените към жалбата икономически анализи, а именно прехвърлянията на пазарни дялове, увеличаването на обема на отстъпките, както и конкретните обстоятелства, които характеризират структурата на пазара в сектора „хорека“, като наличието на дългосрочни договори, следва да се отбележи, че дори да се предположи, че те са доказани, тези обстоятелства не представляват конкретни улики за конкурентни действия, които могат да затруднят самото функциониране на описаните в точка 410 по-горе тайни споразумения и следователно сами по себе си не опровергават прилагането на разглеждания картел.

413 Накрая, доколкото жалбоподателите се позовават на някои данни за неприлагането на разглежданите споразумения, които се съдържат в изявленията на някои директори на InBev, е достатъчно да се отбележи, че тези данни се свеждат до обикновени твърдения, които сами по себе си не са достатъчни, за да докажат, че картелът не е прилаган или че е засегнато самото му функциониране.

414 С оглед на тези съображения следва да се посочи, че жалбоподателите не са доказали наличието на обстоятелства, които могат да обосноват признаването на смекчаващото обстоятелство, изведено от неприлагането на разглежданите тайни споразумения.

415 Следователно деветото правно основание трябва да бъде отхвърлено.

По десетото правно основание, изведено от въздействието на прекомерната продължителност на административното производство върху размера на глобата

Доводи на страните

416 Жалбоподателите изтъкват, че прекомерната продължителност на административното производство е довела до определянето на по-голяма глоба, което е пряка последица от увеличаването на размера на налаганите от Комисията глоби в сравнение с предходните периоди. Те посочват по-конкретно, че ако решението бе взето в разумен срок, глобата му е щяла да бъде е в по-малък размер.

417 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.

Съображения на Общия съд

418 От постоянната съдебна практика следва, че фактът, че в миналото за определени видове нарушения Комисията е налагала глоби в определен размер, не я лишава от възможността да увеличи този размер в границите, определени с

Регламент № 1/2003, ако това е необходимо, за да се гарантира прилагането на политиката на конкуренция, а напротив, ефикасното прилагане на правилата за конкуренция изисква Комисията да може във всеки момент да съобрази глобите с нуждите на тази политика (Решение по дело Musique Diffusion française и др./Комисия лишава от възможността да увеличи този размер, точка 367 по-горе, точка 109 и Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, точка 314 по-горе, точка 169).

419 Предвид тази съдебна практика един жалбоподател не може да поддържа валидно, че санкцията му е щяла да бъде по-малка, ако Комисията бе приключила по-рано административното производство, поради това че тя е повишила общото равнище на санкциите в хода на административното производство (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 8 юли 2008 г. по дело Knauf Gips/Комисия, T-52/03, непубликувано в Сборника, точка 486).

420 С оглед на тези съображения не може да се приеме, че продължителността на административното производство, макар и прекомерна, е повлияла на съдържанието на обжалваното решение, единствено поради това че междувременно Комисията е увеличила размера на глобите.

421 Ето защо в настоящия случай, макар по време на съдебното заседание Комисията да признава, че е повишила общото равнище на глобите някъде през 2005 г., а именно в хода на административното производство, това обстоятелство не може да се вземе предвид при преценка на въздействието, което неспазването на принципа на разумния срок е оказало върху съдържанието на обжалваното решение.

422 Следователно десетото правно основание не може да бъде уважено.

По единадесетото правно основание, изведено от предоставеното поради прекомерната продължителност на административното производство намаление на размера на глобата

Доводи на страните

423 Жалбоподателите изтъкват, че предоставеното от Комисията поради прекомерната продължителност на административното производство намаление на глобата с 100 000 EUR е твърде малко спрямо размера на наложената глоба.

424 Комисията посочва, че е използвала възможността да предостави намаление на глобата по своя инициатива, което е едно от правомощията ѝ, при които тя разполага с широко право на преценка. Жалбоподателите не били изтъкнали нито едни довод, който да обоснове допълнително намаление.

Съображения на Общия съд

425 Следва да се отбележи, че дори да не може да доведе до отмяна на решението едно процесуално нарушение може да обоснове намаляване на глобата (вж. в този смисъл Решение по дело Baustahlgewebe/Комисия, точка 48 по-горе, точки 26—48 и Решение по дело Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied и Technische Unie/Комисия, точка 245 по-горе, точки 436—438).

426 Превишаването на разумния срок може да обоснове решението на Комисията да намали справедливо размера на дадена глоба, като възможността за предоставяне на това намаление е част от нейните правомощия (вж. в този смисъл Решение по дело Technische Unie/Комисия, точка 286 по-горе, точка 202—204).

427 В настоящия случай Комисията решава да намали глобата на жалбоподателите поради „неразумната“ продължителност на административното производство (съображения 498 и 499 от обжалваното решение).

428 Упражняването на това правомощие от страна на Комисията не пречи на Общия съд да предостави допълнително намаляване на размера на глобата, в рамките на своята пълна компетентност.

429 Следва да се констатира обаче, че предоставеното от Комисията еднократно намаление от 100 000 EUR, по никакъв начин не отчита размера на наложената в случая глоба, която преди намалението възлиза на 219 375 000 EUR, и следователно не представлява намаление на санкцията, което може да поправи адекватно произтичащо от превишаването на разумния срок на административното производство нарушение.

430 В това отношение жалбоподателите правилно изтъкват, че последиците от нарушаването на принципа на разумния срок, не са били отчетени в достатъчна степен от Комисията при намаляване на размера на глобата.

431 Що се отнася до подходящия размер на намалението на санкцията, все пак трябва да се отхвърли изтъкнатият за пръв път в писмената реплика довод на жалбоподателите, че след като нарушението на принципа на разумния срок

представлява вредоносно събитие по член 288, втора алинея ЕО, размерът на вредата трябва да бъде взет предвид при намаляването на глобата.

432 Всъщност в настоящия случай целта на намалението на санкцията е да се санира нарушението на принципа на разумния срок и затова намалението трябва да бъде фиксирано в адекватен спрямо наложената на жалбоподателите санкция размер. Въпреки това обаче, противно на твърдяното от жалбоподателите, намалението се определя по справедливост и не следва да се предхожда от анализ на условията за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Съюза по смисъла на член 288, втора алинея ЕО.

433 Следователно, тъй като нито в жалбата, нито дори в писмената си реплика жалбоподателите не формулират искане за обезщетение, не следва да се разглежда доводът им относно размера на твърдяната вреда, в който се прави хипотетична оценка на това какъв щеше да е размерът на наложената им глоба, ако Комисията бе приключила производството в разумен срок, нито пък доводът им относно наличието на причинно-следствена връзка между нарушението на принципа на разумния срок и посочената вреда.

434 Като взема предвид обстоятелствата по настоящия случай и като упражнява правомощието си за неограничен контрол, Общият съд приема, че за да се предостави на жалбоподателите справедливо обезщетение за прекомерната продължителност на производството, разглежданото намаление трябва да бъде в размер на 5 % от размера на глобата.

Извод относно глобата

435 В резултат на анализа на изтъкнатите от жалбоподателите правни основания и на упражняването от Общия съд на неговата неограничена компетентност размерът на наложената на жалбоподателите при условията на солидарна

отговорност глоба трябва да се измени, от една страна, като се определи начален размер от 61 750 000 EUR, вместо от 65 000 000 EUR, поради отмяната на член 1 от обжалваното решение в частта, в която се установява компонентът на нарушението, който се изразява в инцидентно координиране на търговски условия, различни от цените, предложени на отделните потребители в сектора „хорека“ в Нидерландия (вж. точки 201 и 202 по-горе), и от друга страна, като се фиксира предоставеното поради превишаването на разумния срок на производството намаление в размер на 5 % от окончателния размер на глобата, вместо в размер на 100 000 EUR (вж. точка 434 по-горе).

436 В резултат на това изменение размерът на глобата се изчислява, като измененият начален размер се умножи с коефициент 2,5 на основание на възпиращия ефект, като след това се увеличи с 35 % на основание на продължителността на нарушението и като се намали полученият размер с 5 % на основание на превишаването на разумния срок на производството. Следователно размерът на наложената на жалбоподателите глоба при условията на солидарна отговорност е 197 985 937,5 EUR.

По съдебните разноски

437 Съгласно член 87, параграф 3 от Процедурния правилник Общият съд може да разпредели съдебните разноски или да реши всяка страна да понесе направените от нея съдебни разноски, ако всяка от страните е загубила по едно или няколко от предявените основания.

438 В настоящия случай, тъй като исканията на жалбоподателите са частично основателни, Общият съд счита за справедливо с оглед на обстоятелствата по делото жалбоподателите да понесат две трети от направените от тях съдебни разноски, както и съдебните разноски на Комисията, а последната да понесе една трета от направените от нея съдебни разноски, както и съдебните разноски на жалбоподателите.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (шести разширен състав)

реши:

1) **Отменя член 1 от Решение C (2007) 1697 на Комисията от 18 април 2007 година относно производство по прилагане на член 81 [ЕО] (дело COMP/B/37.766 — Нидерландски пазар на бира) в частта му, в която Европейската комисия констатира, че Heineken NV и Heineken Nederland BV са участвали в нарушение, което се изразява в инцидентно координиране на търговски условия, различни от цените, предложени на отделните потребители в сектора „хорека“ в Нидерландия.**

2) **Определя размера на наложената на Heineken и на Heineken Nederland при условията на солидарна отговорност с член 3, буква а) от Решение C (2007) 1697 глоба на 197 985 937,5 EUR.**

3) **Отхвърля жалбата в останалата ѝ част.**

4) **Heineken и Heineken Nederland понасят две трети от направените от тях съдебни разноски, както и съдебните разноски на Европейската комисия.**

5) Комисията понася една трета от направените от нея съдебни разноски, както и съдебните разноски на Heineken и на Heineken Nederland.

Vadapalas Dittrich Truchot

Постановено в открито съдебно заседание в Люксембург на 16 юни 2011 година.

Подписи

Съдържание

Факти в основата на спора ..... II - 3376

Административно производство ..... II - 3377

Обжалваното решение ..... II - 3379

Разглежданото нарушение ..... II - 3379

Глобата, наложена на жалбоподателите ..... II - 3381

Производство и искания на страните ..... II - 3383

От правна страна ..... II - 3384

По петото и шестото правно основание, изведени съответно от липсата на достатъчно доказателства за нарушението и от липсата на споразумения и/или съгласувани практики по смисъла на член 81, параграф 1 ЕО ..... II - 3385

Доводи на страните ..... II - 3385

Съображения на Общия съд ..... II - 3387

— По изявлението на InBev ..... II - 3391

— По останалите доказателства ..... II - 3402

— По фактическите елементи, свързани с констатациите за координиране на цените и увеличенията на цените на бирата, от една страна, и за инцидентно координиране на разпределянето на клиенти, от друга страна ..... II - 3428

— По фактическите елементи, свързани с констатацията за инцидентно координиране на други търговски условия, предлагани на отделни клиенти от сектора „хорека“ ..... II - 3434

— По твърдяната грешка при прилагане на правото и при квалификацията на фактите ..... II - 3436

— Извод ..... II - 3442

По седмото правно основание, изведено от продължителността на нарушението ..... II - 3343

Доводи на страните ..... II - 3343

Съображения на Общия съд ..... II - 3444

— По определянето на началната датата на нарушението ..... II - 3445

— По определянето на датата на преустановяване на нарушението II - 3448

По първото правно основание, изведено от нарушение на принципа на добра администрация и на член 27 от Регламент № 1/2003, що се отнася до отказа на достъп до отговорите на изложението на възраженията на останалите засегнати предприятия ..... II - 3450

Доводи на страните ..... II - 3450

Съображения на Общия съд ..... II - 3451

По второто правно основание, изведено от нарушение на принципа на добра администрация, на „принципа на грижа“ и на принципа на състезателност, което произтича от твърдяната липса на грижливо и безпристрастно разследване..... II - 3458

Доводи на страните ..... II - 3458

Съображения на Общия съд ..... II - 3459

По третото правно основание, изведено от нарушение на презумпцията за невиновност..... II - 3460

Доводи на страните ..... II - 3460

Съображения на Общия съд ..... II - 3461

По четвъртото правно основание, изведено от нарушение на разумния срок..... II - 3462

Доводи на страните ..... II - 3462

Съображения на Общия съд ..... II - 3463

— По продължителността на административното производство ... II - 3464

— По въздействието на прекомерната продължителност на административното производство върху законосъобразността на решението ... II - 3465

По осмото правно основание, изведено от нарушението на член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003, на Насоките, на принципите на равно третиране, на правна сигурност, на пропорционалност и „на разумен характер“, както и на задължението за мотивиране на определянето на размера на глобата ... II - 3468

Доводи на страните ... II - 3468

Съображения на Общия съд ... II - 3469

— По първата част, изведена от преценката на тежестта на нарушението ... II - 3470

— По втората част, изведена от определянето на началния размер и от прилагането на диференцирано третиране ... II - 3477

— По третата част, изведена от увеличаването на размера на глобата с оглед на възпиращия ефект ... II - 3482

— По четвъртата част, изведена от увеличението на основание продължителността на нарушението ... II - 3485

— По твърдяното нарушение на принципа на правната сигурност ... II - 3486

По деветото правно основание, изведено от неотчитането на смекчаващи обстоятелства ... II - 3488

Доводи на страните ... II - 3488

Съображения на Общия съд ... II - 3489

По десетото правно основание, изведено от въздействието на прекомерната продължителност на административното производство върху размера на глобата ... II - 3495

Доводи на страните ... II - 3495

Съображения на Общия съд ... II - 3495

По единадесетото правно основание, изведено от предоставеното поради прекомерната продължителност на административното производство намаление на размера на глобата ..... II - 3497

Доводи на страните ..... II - 3497

Съображения на Общия съд ..... II - 3497

Извод относно глобата ..... II - 3499

По съдебните разноски ..... II - 3500